

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפילות

גליון 180

פרשת פי תצא

שנת תשפ"ב לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודת

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאֵתְגַלִּיָּא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשַׁת פִּי תִצֵּא

"פִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ, וְשִׁבִיתָ שְׂבִי'וֹ" (דְּבָרִים כ"א, י)

וְעַל-כֵּן בְּשֵׁעוֹשֵׁינִי מִשְׁאֵל-וּמִתֵּן - צָרִיךְ שִׁיקְשֵׁר מַחְשְׁבֹתוֹ רַק בְּהַתּוֹרָה וְהַדְּיָנִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם.

וּמִי שֶׁעוֹקֵר הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, וְנוֹפֵל אֶל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן בְּעֵצְמוֹ, וְאִינוֹ מְקַשֵּׁר מַחְשְׁבֹתוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁ שָׁם - אֲזִי עֲנִשׁוֹ: שְׁאֲחַר-כֵּךְ הוּא צָרִיךְ לְדוֹן בְּדִין-תּוֹרָה, וְאֲזִי צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְהִבִּיא, כָּל הַדְּבָרִים, וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת, וְכָל הָעֶסְקִים, שֶׁהֵיָה לוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ - צָרִיךְ לְהִבִּיא הַכֹּל אֶל הַתּוֹרָה.

דְּתִינְנוּ: שֶׁצָּרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנֵי הַדְּיָנִים, וְהֵם פּוֹסְקִים עַל זֶה דִּין-תּוֹרָה.

וְאֲזִי מֵרָאִים לוֹ: שֶׁכָּל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, וְשָׂאִין הַדְּבָר כִּמוֹ שֶׁהוּא סֶבֶר מִתְחַלֵּה שָׂאִין בְּהַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן תּוֹרָה, כִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיֶךָ: שֶׁכָּל דְּבָרֵי הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן כֻּלָּם הֵם תּוֹרָה, כִּי עֲכָשׁוּ נַעֲשֶׂה מִהַכֹּל דִּין-תּוֹרָה.

כִּי בּוֹדָאִי הוּא צָרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַדְּבָרִים, אֲפֹלוּ כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת, לְפָנֵי הַדְּיָנִים - כִּי אִם חָסַר אִיזָה דְּבוּר אוֹ מַחְשְׁבָה, יִתְקַלְקַל הַדִּין-תּוֹרָה.

וְהַכֹּל לְפִי הַפֶּגֶם, כִּי יֵשׁ אֶחָד שָׂאִין עֲנִשׁוֹ רַק שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן, אֲבָל זֹכָה בְּדִין, רַק שֶׁמֵּרָאִין לוֹ שֶׁפֶּגֶם.

אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעוֹקֵר יוֹתֵר הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן מִן הַתּוֹרָה, אֲזִי עֲנִשׁוֹ יוֹתֵר, שֶׁגַּם אִינוֹ זֹכָה בְּדִין.

א.

(ח"א קז)

"כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ, וְשִׁבִיתָ שְׂבִי'וֹ" (דְּבָרִים כ"א, י). פְּרוּשׁ: "כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ" - שֶׁהוּא ה'יִצְרֵה-הָרַע'.

"וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ" - כְּלוּמַר: ה'יִצְרֵה-הָרַע' יִתֵּן, כִּמוֹ 'מְסוּר', "אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ", עַל דְּרָךְ: "צַדִּיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹהִים" (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג).

נוֹתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֵצָה עַל זֶה: "וְשִׁבִיתָ שְׂבִי'וֹ" - כְּלוּמַר: עִם מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, הֵינּוּ ב'צַדִּיקוֹת' - בְּזֶה תִתְּגַבֵּר עָלֵינוּ - הֵינּוּ שֶׁתֹּאמַר לוֹ: "אִיךָ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשִׁישׁ לִי גֵאוּהָ, וְאִין הַקְּדוּשָׁתְךָ-בְּרוּךְ הוּא שׁוֹרָה עִמִּי?" - וְדִי לְמַבִּין.

ב.

(ח"א רפ)

מִי שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן לְפָנֵי דְיָנִים בְּדִין-תּוֹרָה - זֶה לוֹ עֲנִשׁ וּנְקָמָה שֶׁהַתּוֹרָה נוֹקְמַת בּוֹ.

כִּי בְּאֵמַת: כָּל הַמִּשְׁאֵל-וּמִתֵּן הוּא תּוֹרָה, כִּי לְמַשָּׁל הַדִּין "הַמַּחְלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר" (בְּבִא-מִצְעָא פ"ח מ"ד), הוּא תּוֹרָה. וּמְכַל-שֶׁכֶן כְּשֵׁעוֹשֵׁינִי הַדְּבָר בְּעֵצְמוֹ, הוּא בּוֹדָאִי תּוֹרָה (בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל).

כי באמת כשעושים משא-ומתן, צריך שיהיה רק היצוגית המהשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מהשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שפת לא.), ויהיה הדבור דבור אמת.

כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותו, ונותנין אותו למקומו.

ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועל-פני צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על-ידי שמקשר פנימיות מהשבתו אל התורה - מקבלת האמונה פה לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם. כי בלא זה הפה, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חס-ושלום. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שבי" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא-ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא-ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף-על-פי שזבולך ויששכר שזים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על-פליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף-על-פי שגם המשא-ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמיד-חכמים - אף-על-פייכן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא-ומתן.

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם-יתברך בדבקות - עם-פליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת ה'משא-ומתן'.

"למלחמה על איביך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים פנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם פנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שפתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על-ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות פנ"ל.

"ושבת שבי" - זה בחינות 'התורה', כמו שפתיב (תהלים סח, יט): "עלית למרום שבת שבי", פנ"ל.

ג.

(ח"ב פב)

לפעמים הולך להאדם 'שלא-כסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא כשהם מיוחדים ומקשרים בו יתברך.

כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שפתיב (קהלת ז, יב): "והחכמה תחיה" וכו'.

וְה'חֲכָמָה', הוּא בְּחִינַת מ'ה', 'כַּח מ'ה', 'מָה חֲיִינוּ מָה בַּחֲנוּ'.

ו'מ'ה' 'ה' ה' הוּא 'אָד"ם' וְכוּ', כִּי "לִית אָדָם בְּלֹא אֶל־ף" (זוהר), הִינוּ הַיְיָ ה' בְּמִלּוֹי אֶלְפִין. הִינוּ: הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא חֵיוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (נְחֻמְיָה ט, ו): "וְיָאֵתָה מְחִיָּה אֶת כָּל־ם".

וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעַצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא-בְסֹדֵר - יַדַּע שֵׁישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת, הִינוּ: "אֲנִי אֶמְלֹךְ!" - יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל עַצְמוֹ, וַיְהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת מ'ה', וְאִי יִחַזֵּר לִילֵךְ לוֹ בְּסֹדֵר.

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֹא-בְסֹדֵר - זֶהוּ 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן', אֲנִי רוֹצֵה שְׂיִהְיֶה כֵּן הַדְּבָר, וְהַדְּבָר לְהַפְּךָ שְׁלֹא-בְסֹדֵר. וְזֶה בְּחִינַת מ'לְחָמָה' - כִּי כָּל מ'לְחָמָה' הוּא 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן', בְּחִינַת שְׁלֹא-בְסֹדֵר.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים כ"א, י): "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה" - כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שְׁלֹא-בְסֹדֵר, הִינוּ 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן'.

"וּנְתַנּוּ ה' אֶלְמִיָּהּ בְּיָדְךָ" - שְׂיִתְבַּטַּל כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת שֶׁהֵם נִגְדֵי רְצוֹנָה, שְׂיִלְכֵךְ לָךְ 'בְּסֹדֵר' בְּרְצוֹנָה.

אֵימָתִי? - כִּד "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - כְּשֶׁתְּהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת מ'ה', כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ אֶלְקוּת, הַיְיָ ה' בְּמִלּוֹי אֶלְפִין. וְזֶה פְרוּשׁ: "מְחַשְׁבֵּה, חֶשֶׁב מ'ה" (זוהר בְּרֵאשִׁית כ"ד; תְּקוּנֵי זוהר קי"ב). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תְּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֶלְקוּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת: "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֲטִים" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו), "בְּרֵהֲטִי מַחֲיִן דִּילְךָ" (תְּקוּנֵי זוהר כ"א: קמ"ד).

וְזֶהוּ: "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - שְׂתִמְשִׁיךְ מ'ה' בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שְׂתִקְשֶׁר אֶלְקוּתוֹ

בְּמַחְשַׁבְתְּךָ - כִּי כָּל דְּבָר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמְּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא 'שְׁבִי', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים סח, יט): "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִיו" - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נִגְדֵי רְצוֹנָה.

[לְקוּוֹטֵי-מוֹהֲרֵן ח"ב ס: עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, מִמְּשִׁיבִין אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל. וְלִהְיֶיךָ נִמְשָׁךְ הָאֶלְקוּת, לְתוֹךְ מַחַ הַשּׁוֹמֵעַ. וְאֶף-עַל-פִּי שְׁזָהוּ תְּפִיסָה כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲיַנַּת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו): "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֲטִים" - "בְּרֵהֲטִי מַחֲיִן" (תְּקוּנֵי זוהר כ"א: קמ"ד). 'אֲסוּר' דִּיקָא - שְׂמַח שֶׁנִּמְשָׁךְ אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ כְּבִיכּוֹל בְּרֵהֲטִי מַחֲיִן, הוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה, בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יט) "שְׁבִיתָ שְׁבִיו", אֶף-עַל-פִּי-כֵּן הוּא נִיחָא לְהַשִּׁיב יִתְבַּרֵּךְ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּבִיכּוֹל עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה].

"וּבְבִכְתָּה אֶת אָבִיָּה וְאֵת אִמָּהּ יֵרַח יָמִים"
(דְּבָרִים כ"א, יג)

ד.

(לְקוּוֹטֵי-הַלְכוּת, פְּרִיָּה-וּרְבִיָּה וְאִישׁוֹת ג, י"ד)

וְזֶהוּ בְּחִינַת אֲסוּר לְהַתְּחַתֵּן בְּעַבּוּ"ם. כִּי הֵם בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה וְכוּ', וְאִין בְּנוֹ כַּח לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה שֶׁל הָעַבּוּ"ם.

כִּי גַם בְּהִיחּוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין הַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל, שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה זּוּגוֹ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, שְׂיִזְכֶּה לְהַכְנִיעַ הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה.

כִּי עַקֵּר 'תְּאֻוֹת-הַמְּשָׁגַל', בָּא מִבְּחִינַת עַצְבוֹת יְגוֹן וְאֲנַחָה. וְצָרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר מְאֹד לְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ לְשִׁבְרַת תְּאֻוֹה הַגְּשָׁמִיית, בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה, וְלִדְבֹק עַצְמוֹ בְּקִדְשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, בְּחִינַת שְׂמֻחָה. וְאִי יִזְכֶּה לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה, שְׁזָהוּ עַקֵּר בְּחִינַת 'קִדְשַׁת הַבְּרִית'.

"כִּי אֶת הַבֶּכֶר וְכוּ' יַבִּיר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם"
(דברים כא, יז)

ה.

(ח"א ב, ב)

יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות "פִּי שְׁנַיִם" (דברים כא, יז).

כִּי ה'תפלה' הוא "פִּי שְׁנַיִם" - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום'. ב) ו'שאלת צרכיו'.

והוא בחינות (תהלים קמט, ו): "וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בִּידָם", בחינות 'שתי פינות', בחינות 'פִּי שְׁנַיִם'. ונטל מראובן על-ידי "שחלל יצועי אביו" (בראשית מט, ד; דברי הימים א ה, א) - כִּי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו.

(ח"א יט, ה)

'אלישע' היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועל-ידי-זה היה מקבל ממנו 'שלמות לשון-הקדש', בבחינת (מלכים ב, ט): "וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחַךְ אֵלַי".

"פִּי שְׁנַיִם", הינו 'לשון-הקדש' - כִּי "שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תִּרְגְּמוּם" (ברכות ח), על-ידי-זה פתיב בה (שם ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֹבֵר עָלֵינוּ תְּמִיד" - "שְׁלֹא רָאֵתָה קָרִי עַל סְדִינֵנוּ" (ברכות י), כִּי עַל-יְדֵי 'שְׁלֹמוֹת לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ', נצולין מ'מקרה לילה" (דברים כג, יא), וזוכין ל'תקון הברית'.

ז.

(ח"א נח, ה)

כְּשֶׁמִּכְנִיעַ כָּל הַצָּרִים הַרוֹדְפִים אַחֲרַי חֲלוּשֵׁי כַח שְׂבִי שְׂרָאֵל, וּמִכְנִים אוֹתָם לְעִבּוּדַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ - עַל-יְדֵי-זֶה

אָבֵל 'בת אל נכר' (מלאכי ב, יא) - היא עֵצָם הִיגוֹן וְאַנְחָה, אִשָּׁה זוֹנָה, בְּחִינַת (קהלת ז, כו): "מֵר מִמּוֹת" וְכוּ', בְּחִינַת (משלי ב, יח): "כִּי שָׁחָה אֶל מוֹת בֵּיתָה". וְאִין כַּח בֵּיד יִשְׂרָאֵל לְהַמְתִּיק תְּקוּף הִיגוֹן וְאַנְחָה שְׁלָהֶם.

וְעַל-כֵּן אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִמָּהֶם - כִּי אִין בְּנוֹ כַּח לְהַפְכֶם אֶל הַקֹּדֶשׁ, לְבְחִינַת שְׂמֵחָה, אֲדַרְבָּא! יִתְגַּבֵּר בּוֹ בְּחִינַת הִיגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא תְּקוּף הַסְטֵרָא-אַחֲרָא, וְתַעֲקְרוּ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

וְזֶה שְׁנֵאמַר ב'פֶּתֶחַ-תְּאֵר' (דברים כא, יג): "וּבִכְתָּה אֶת אֲבִיָּה וְאֶת אִמָּה יֵרַח יָמִים". וְאָמְרוּ רַז"ל (ספרי שם): "כְּדֵי שֶׁתֵּהֵא בֵּת יִשְׂרָאֵל שְׂמֵחָה, וְזוֹ עֵצָבָה".

כִּי 'בֵּת יִשְׂרָאֵל' - אֲחִיזְתָּה בְּבְחִינַת שְׂמֵחָה, בְּחִינַת (זכריה ב, ט): "שְׂמֵחִי וְגִילִי בֵּת צִיּוֹן", כִּי הִיא מִשְׁרֵשׁ נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם עֵצָם הַשְׂמֵחָה.

רַק מִחֲמַת שְׂאֵחַר כַּמָּה הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת מִשְׁתַּלְשֵׁל מִבְּחִינַת סְטֵרָא-דְּנוֹקְבָא, אֲחִיזַת הִיגוֹן וְאַנְחָה - עַל-כֵּן צְרִיכִין קֹדֶשׁה יִתְרָה, כְּדֵי לְהַמְתִּיק הַדִּין הַנֶּאֱחָז שָׁם, כְּדֵי שְׁלֹא יִתְאַחַז חֲסִי-וְשָׁלוֹם הִיגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא אֲחִיזַת הַסְטֵרָא-אַחֲרָא, שֶׁהוּא הַתְּגַבְרוֹת הַתְּאוּהָ חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

אָבֵל 'בת עבו"ם' - היא בְּחִינַת עֵצָם הַקְּלָפָה, שְׂשֵׁמָה עַל שֵׁם הָעֵצָבוֹת וְהִלְלָה בִּידוּעַ, שֶׁהִיא בְּחִינַת יְגוֹן וְאַנְחָה, וְעַל-כֵּן אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִמָּהֶם.

נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח, באחדות גדול.

ועל-ידי-זה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" - פי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדיין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, פי אי-אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל-כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו - אזי יכול לזכות ל"פי שנים" בעת ההסתלקות.

פי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא - אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות. ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזוה בחינות 'הקבלת פני רבו', שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - פי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת 'הסתלקות'. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת "פי שנים", כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל על-ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", "ברוחך דיקא, כנ"ל.

זוכה לחדש חודשין דאורייתא בשבת על חד תריין, בבחינת "להם משנה" (שמות טז, כב), בחינת "משנה תורה", בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו).

ועל-ידי ה"חרב נקמת" (ויקרא כו, כה), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת "להם משנה" (שמות טז, כב).

ת.

(ח"א סו, א)

אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" רבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו.

וזוה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" - "ברוחך דיקא. שעל-ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו "פי שנים" כמותו.

פי איתא (זהר נח נט:): "שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא-דאתי". בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו.

ולתלמידים, מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - פי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד,

קה(ז): "היום אומר לו עשה כן, והיום אומר לו עשה כן עד וכו'".

שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות, בחינת היכלי התמורות, שכל פחם הרע הוא על-ידי תמורות, שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת (ישעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שמשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וסברות של שקר וכו'.

"זולל וסבא" (דברים כא, ט)

יא.

(ח"א יז, ג)

התקון להכניע ולבטל הפסילות השכל - הוא על-ידי בחינת מזבח וכו', הינו בחינת אכילה, פי "שלקנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה.). ועל-כך על-ידי אכילה בכשרות - נכנע הפסילות, ונתרומם השכל.

אבל כשאוכל כזולל וסבא (דברים כא, ט), שזה בחינת פגם המזבח - אזי יונקים הקלפות, דהינו הפסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הפסילות על השכל.

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

מצות השבת אבדה -

יב.

(ח"א ה, בסוף)

עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא

ט.

(ח"ב טו)

הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל-ידי צדקה, נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו", ו"בכור נוטל פיו שנים" (דברים כא, יז; בבא-בתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות.

ומזה בא: שיש פה וניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת "פיו שנים".

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים שמתדמים עצמן בקוה, ומתפארים עצמן גם-כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת.

"פי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

יג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, יב)

כל לשון המראה ו'מרידה', בחינת: "סורר ומורה" (דברים כא, יח) - הוא על שם התמורות, שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש רחמנא-לצלן, בבחינת (שבת

בִּמְיֻנָּא. וְאִף־עַל־פִּי־כֶן צָרִיךְ לְאֶקְדָּמָא אֵת הַיְרָאָה, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר עַל אַבְדָּתוֹ". (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פרוש: כִּי 'אֶהְבֵּה' הוּא בְּחִינַת 'אִישׁ', וְ'יְרָאָה' הִיא בְּחִינַת 'אִשָּׁה'. וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַקְדִּים אֵת הַיְרָאָה, כִּי אִזּוּ תְּבוּא אֵלָיו הַ'אֶהְבֵּה' מְמִילָא, כִּי הַ'אֶהְבֵּה' הוֹלֶכֶת וּמַחְזֶרֶת אַחֵר הַיְרָאָה' תְּמִיד, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר אַחֵר אַבְדָּתוֹ" כַּנ"ל.

יג.

(ח"א רז)

הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ דְּרַכּוּ לְקִרְוֹת הָאָדָם תַּכְּף בְּשֵׂרׂוּאָה שְׂתוּעָה מִדֶּרֶךְ־הַשֶּׁבֶל וְכו'.

וּבְשַׁעֲדִין לֹא נָטָה הַרְבֵּה מִדֶּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר - אִזּוּ אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְפִיר עֲדִין הַקּוֹל וְרָגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הָיָה אֶצֶל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְעֲדִין לֹא שָׁכַח הַקּוֹל.

אָבֵל בְּשִׁפְכּוֹ נָטָה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - אִזּוּ כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ אִזּוּ לָשׁוּב.

כְּמִשָּׁל הַרוּעָה שֶׁתַּעָה אֶצְלוֹ שֶׁה מִהַדָּרֶךְ. וּכְאֶשֶׁר לֹא תַעָה הַרְבֵּה עֲדִין, אִזּוּ מְפִיר קוֹל הַרוּעָה, וּכְשֶׁהַרוּעָה קוֹרָא אוֹתוֹ, הוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּף.

אָבֵל בְּשִׁתְּעָה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַרוּעָה וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְגַם הַרוּעָה מֵיֵאֵשׁ עוֹד מְלַבֶּקְשׁוֹ, מִחֲמַת שֶׁזֶה זְמַן רַב שֶׁתַּעָה מֵאֵתוֹ.

ודע: שָׁאֵלוּ הַדְּרָכִים הַמְּקַלְקְלִים וְהַתּוֹעִים, כְּשֶׁאָדָם תּוֹעָה בָּהֶם חֹסֶה וְשָׁלוֹם הַרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שְׂיִתַּעָה מְאֹד וְיִלְךָ בְּאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים.

וְאִזִּי דִיקָא מְרַב תַּעוּתוֹ בָּהֶם - יִתְהַפֵּךְ וְיָשׁוּב עַד שְׂיִהְיֶה סְמוּךְ מְאֹד לְמִקּוּמוֹ הָרֵאשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַרְחָק מְעַט בֵּינֵנו לְבֵין מְקוּמוֹ הָרֵאשׁוֹן, וּבְקַל עַל־יְדֵי נַפְיוֹן קַל יָשׁוּב עוֹד לְמִקּוּמוֹ.

אָבֵל כְּשֶׁהִשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ קוֹרָאוֹ וּמְזַמֵּן לוֹ הַנְּסִיּוֹן, אִינוּ מְפִיר בְּקוֹל, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמִקּוּמוֹ.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שְׁבִין "עוֹל יָמִים" [נער] (ישעיה סה, כ) לְ'זִקְנוֹ' - כִּי מִי שֶׁעֲדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעֲדִין לֹא הִזְקִין בַּחֲטָאִיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מִהַזְּקוֹ, מִחֲמַת שֶׁעֲדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׁכַח אֵת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה.

עַל־כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ: "שְׂיִמְהַר לְבַקְּשׁוֹ לְהַחְזִירוֹ אֵלָיו, כִּלְזִמְן שֶׁלֹּא שָׁכַח עֲדִין לְגַמְרֵי קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּוֹת!"

וְזֶה מֵה שֶׁבִקֵּשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל־יַד־הַשָּׁלוֹם (תהלים קיט, קעו): "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אַבְדָּ" - הִינְנוּ: שֶׁתַּעֲיִתִי מִהַדָּרֶךְ־הַיֶּשֶׁר, כְּשֶׁה אוֹבֵד הַנּוֹטָה מִהַדָּרֶךְ.

עַל־כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: "בְּקִשׁ עֲבֹדָה, כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" - הִינְנוּ: שֶׁתִּמְהַר לְבַקְּשֵׁנִי תַכְּף כִּלְזִמְן שֶׁאֲנִי זוֹכֵר עֲדִין הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּוֹת, "כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" עֲדִין - כִּי בְּשִׁנְזִקְנוֹ בַּחֲטָאִים, קָשָׁה מְאֹד לְבַקְּשׁוֹ, כִּי כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּוֹת, וְאִינוּ מְפִיר בְּקוֹל הַקְּרִיאָה.

י.ד.

(ח"ב פח; שיחות הר"ן קפ)

צריך לזהר מאד: שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-זה.

כי כל-זמן שצריכה להתגדל, יש לה 'ב'ח המושף' שמושכת וניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'ב'ח המושף', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין על-אין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ו'יודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אווזים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'.

וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, בבחינת (תהלים קיב, י): 'ת'אות ר'שעים ת'אבד', ראשי-תבות: תר"ת - ת'קיעה תר'ועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): "יש צדיק אבד בצדקו".

ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): "יחפרו ויאבדו" - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (שם ג, ו): "עת לאבד".

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובודאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-זה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (פתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (עין ב'לקוטי-הלכות', ברכת-הפרות ה).

טו.

(ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה')

מי שמחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגיר גרים (אבדה ח"ב א).

"עד דרש אחיך אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

"פי יקרא מן צפור לפניך בדרך, בנל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך"

(דברים כב, וז)

- מצות 'שלוח הקן' -

טז.

(ח"א קפח)

דע: שצריך לנסע להצדיק לחזר על אבדתו. פי "קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מיד נשפח מאתו", כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:).

וה'שכחה' היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', 'אובד': "מהיר לשמע ומהיר לאבד" (אבות פ"ה מי"ב).

וצריך לחזר ולבקש אבדתו אצל הצדיק. פי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

על-כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): "עד דרש אחיך והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיך אם אינו רמאי" (בבא מציעא כז:).

יז.

(הוספות לחי"מוהר"ן ח"א טז; הקדמת ספר 'ציון המצינת' לר' שמואל הורביץ זצ"ל)

רבנו ז"ל אמר לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראש השנה: "שהקבוץ אצלו כלי-כף גדול, שאפלו מהיכל 'קן-צפור' שבגן-עדן (הינו היכל המשיח, כדאיתא בזהר שמות ח.), ירד להתפלל עם הקבוץ שלו בראש השנה" [אפילו פון היכל 'קן-צפור' וועל אידך אראפגייין דאנווענען מיטן קבוץ].

יח.

(לקוטי-הלכות, ביצים ג, ב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

וזה בחינת 'שלוח הקן', בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך".

פי איתא (זהר ויצא קנח. יתרו צג): "שזה מרמז שאסור לכנס בהכמות וחקירות הרחוקים משכלו לפי בחינתו. פי שלח תשלח את האם' - זה בחינת 'שלש ראשונות' שאסור לחקר בהם. ואת הבנים תקח לך' - זה בחינת 'ששה קצוות', 'מקצה השמים ועד קצה השמים' (דברים ד, לב), ששם מתר לעין בשכלו" וכו'.

הינו: פי אי אפשר להשיג השגתו פי-אם על-ידי 'צמצומים' דיקא. וה'צמצום' הוא בחינת "שלח תשלח את האם" - ששולחין ומרחיקין ומצמצמין ה'שכל'

מאצלו. ואז דיקא יכולין לקח את האפרוחים, או הביצים שהאם רובצת עליהן.

כי כל־זמן שה'אם' שהיא בבחינת "אם לבינה" (משלי ב, ג; תקוני־זהר ב.) - "אמא דמסככא על בנין" (שם ב:), "רובצת על האפרוחים או על הביצים" - שהם בחינת ה'צמצומים של השכל, בחינת "שיעורא דאתון דאורייתא" (שם קכב.), כי "אפרוחים וביצים, הם בחינת מארי משנה ומארי מקרא", כמו שכתוב בתקונים (שם א:).

וכל־זמן שה'אם' שהיא 'מקור השכל', רובצת על ה'צמצומים' - אזי הכל אחד, ואז אי־אפשר לקבל ולהשיג את השכל. ועל־כן מכרחין לשלח את ה'אם', שהוא בחינת 'צמצום השכל'.

ואז: "ואת הבנים תקח לך" - כי אז דיקא יכולין לקח ולקבל ולהשיג את השגתו יתברך על־ידי 'צמצומי השכל', שהם בחינת ה'בנים', שהם בחינת "שעורין דאתון דאורייתא", בחינת 'חכמה־תתאה', שהיא בחינת 'ביצים'.

יט.

(לקוטי־הלכות, ביצים ה, ד־הזו)

יש נפשות חלושות שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): "והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א:): "שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים" - שעליהם כל מלחמת עמלק, תקוף הסטרא־אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנהשלים אחריה ואתה עיף ויגע" וכו'. שזהו 'סוד שלוח־הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.

כי הקדוש־ברוך־הוא "חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח" (שמואל־ב יד, יד), שזהו בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם" - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): "שלח תשלח" - "תרין תרוכין" [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, כנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זהר שמות ז.ז): "שמשיח יושב בהיכל קן־צפור". כי עקר אריכת הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא, עד שיתקן כל ה'נפשות החלושות' הנ"ל שהם בבחינת "אפרוחים או ביצים", שזהו בחינת "קן צפור".

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רפה יא, י): "שמשה רבנו בקש שיחיה צפור, רק שיחיה עוד". והוא פליאה גדולה!?

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיקי־אמת בחינת 'משה', מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שפסד נפשו על־זה ביותר.

ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם'. ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות'. ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרכבה אל הקדשה, ובהמרכבה יש: 'אדם', ו'חיה', ו'בהמה', ו'עוף', בחינת: 'אדם', 'אריה', 'שור', 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - כן

נַעֲשִׂין מִרְכָּבָה. או בבחינת 'אדם' שהוא למעלה מהכל, או בשארי בחינות הנ"ל.

על-כן בקש משה: "שיחיה בבחינת 'צפור'!" - כי הבין: שהסתלקותו הוא בשביל הנפשות שאינן יכול עדין לתקנם, ובשביל-זה לא נכנס לארץ-ישראל כמובא. **על-כן בקש:** "שיחיה עוף וצפור על-כל-פנים!" - שהוא להוריד את-עצמו כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כו): "רב לך" וכו' - כי כל-זה אי-אפשר לתקן, עד שיבוא 'משיח', שהוא 'משה' בעצמו, במהרה בימינו אמן.

נ.

(לקוטי-הלכות, בשור-בבלב ד, ב)

וזה בחינת מצות 'שלוח הקן'. כי מבאר בתקונים (תקוני-זהר א:): "שקן צפור מרמז על נשמתין דאתתרכו מאתריהו" [הנשמות שגרשו ממקומן] - הינו: הנשמות הרחוקים מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם שאינם טובים.

ועל-זה מרמז הפסוק (דברים כב, ו): "כי יקרא קן צפור לפניך בדרך" וכו'. שמי שרוצה לקח ולקרוב אלו הנפשות הנפולות לזכות להם, לקרבם להשם-יתברך - שאי-אפשר לו לקרבם, בי-אם על-ידי שישתדל תחלה לשלח ולסלק מהם את חכמתם ודעתם שיש להם מכבר, שיסלקו דעתם מעצמם כאלו אין להם שום שכל כלל.

כמו שכתב רבנו ז"ל (ח"א קכג) על פסוק (דברים לב, ו): "עם נבל ולא חכם", "עמא דקבילו אורייתא ולא חבימו" (תרגום

אונקלוס): "שאי-אפשר להתקרב לצדיקי-אמת ואל התורה, בי-אם כשמשליכין מעצמן כל החכמות שמכבר, כאלו אין לו שום שכל כלל".

ואפלו כשנכנס בעבודת-השם - צריך לסלק מדעתו כל החכמות והבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו כנ"ל, שכל-זה נמשך מהחכמות של הבל שהרגל בהם מנעוריו, שנקבעו בו כאלו קבלם מהר סיני.

ובאמת אלו הסברות והחכמות שלו המבלבלים אותו, נמשכין רק מ"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), מ'זהמת-הנחש' שהטיל בחנה שהיתה "אם כל חי" (שם ג, כ).

ומשם נמשך: שכל אדם כשנולד ממעי אמו, יש בו אחיזת הזהמא הזאת, בבחינת (תהלים נא, ז): "ובחטא יחמתני אמי", ומשם נמשכין כל אלו הבלבולים והסברות של שטות המבלבלין ומונעין את האדם מדרך החיים.

וזה בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך" - שאי-אפשר לקרב הנפשות שהם בחינת "אפרוחים או ביצים" (שם פסוק ו), "דלית גדפין דילהון שלמין" (תקוני-זהר א: [שאין הפנפים שלהם שלמים] - דהינו: הנפשות שאין להם עדין שלמות, ואין להם פנפים לפרח בעבודתו יתברך ולהתקרב אליו יתברך.

והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים". "האם" - זה בחינת (משלי ב, ג; שם ב): "אם לבינה תקרא", בחינת השכל של כל אחד ואחד. כי עקר חיות וגדול של כל אחד ואחד הוא משכלו, שהוא מחיה ומנהיג ומקים אותו בבחינת (קהלת ז,

(יב): "החכמה תחיה", ועל-כן נקרא השכל:
 "אם הבנים" (תהלים קיג, ט).

וזהו: "והאם רובצת על האפרוחים"
 וכו' - ש"אם הבנים", שהיא "אם
 לבינה", שהוא השכל של כל אחד ואחד
 שנולד עמו ממעי אמו, "רובץ על
 האפרוחים" וכו'. כי השכל שיש בכל אדם
 ממעי אמו רובץ על נפשו לחיותו ולגדלו,
 אבל מחמת 'הטא אדם-הראשון' נאחז
 'זהמת-הנחש' בזה השכל כנ"ל, ומשם באין
 כל הסברות והחכמות של שטות והבל
 המבלבלין את האדם.

ועל-זה הזהירה התורה: שמי שרוצה
 לקחם ולזכות בהם, דהינו לקרבם
 להשם-יתברך, שישלח את האם תחלה,
 בחינת: "שלח תשלח את האם" - שיראה
 לשלח ולסלק ולהעביר מהם את כל
 החכמות והסברות שיש להם מכבר, שהם
 בחינת 'אם' כנ"ל.

ואחר-כך: "ואת הבנים תקח לך" -
 שאחר-כך יוכל לקרבם שיהיו
 נקראים 'בנים', כי "כל המלמד בן חברו
 תורה, כאלו ילדו" (סנהדרין יט:), כי בודאי
 נחשב כאלו ילדם ממש - כי הוא מסלק
 מהם השכל שמכבר, שמשם היה חיותם
 מתחלה ממעי אדם, וממשיך בהם שכל
 חדש וחיות חדש כאלו נולדו היום ממש.

ועל-כן עתה דיקא נקראים "בנים",
 בחינת (תהלים ב, ז): "בני אתה אני
 היום ילדתיך" - כי זה עקר ההתקרבות, מה
 שמסלק שכלו שמכבר, ונחשב לו כאלו נולד
 היום, ואז נקראים בנים, בחינת: "בני אתה
 אני היום ילדתיך".

עין עוד ב'לקוטי-הלכות', הלכות 'שלוח הקר'

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

נא.

(ח"א רסו)

העוסקין בבנין, מזיק להם, כמו שאמרו
 רז"ל (יבמות סג, סוטה יא): "כל
 העוסק בבנין, מתמסכן". כי צריך לבנות
 הבית בחכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו
 הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב
 (משלי כד, גיד): "בחכמה יבנה בית, ובתבונה
 יתכונן, ובדעת חדרים ימלאו".

אבל פשוטה בלא שכל, אזי מזיק לו.
 ועל-כן "מתמסכן" - כי זה ענשו על
 שפגם בחכמה. כי היה ראוי לו לבנות הבית
 בחכמה. ועל-כן ענשו "שמתמסכן" - שזה
 בחינת פגם החכמה, בחינות: "חכמת
 המסכן בזויה" (קהלת ט, טז).

ועל-כן על-ידי ה'ספה', שהיא בחינת
 'שכל' וכו', יכול לבנות בית וכו'.

נב.

(ספר-המדות, עניני 'בית-חדש' ו'בנין-הבית')

[א] לפעמים בנין הבית גורם לאשה שלא
 תלד, כשהעצים שבבנין אינם מנחים בסדר
 הנתן להם מששת ימי בראשית, ואז הבית
 נקרא הרוס אפלו בבנינו, וההרוס הזה בא
 ומזיק לאשה ואינה מולדת (בנים ח"ב ט; בית
 ח"ב ב).

[ב] צריך להזהר בבניני הבית, שלא יהיה
 בבנינו 'עץ' מאילני העושים פרות (בית ח"ב ד).

[ג] מי שרוצה להפנס לבית לדור בתוכו,
 יאמר התורה בלה, ואחר-כך יפנס לדור
 בתוכו (בית יג).

[שיח-שרפי-קדש ח"ד סג: נזקרו לקיים את מה שאמר רבנו בספר-המדות אות 'בית': "ששנכנסים לבית חדש, יאמרו את כל התורה". והיו מקימים זאת באופן כזה: שהיה בעל-הבית מזמין לביתו החדש מנגן אנשים, ונתן לכל אחד לומר חצי חמש, ובמשך כחצי שעה גמרו את כל התורה. ואחר-כך עשו איזה סעודה קטנה, ודברו ביניהם בעבודת השם-יתברך, ושרו ורקדו].

[ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת "שרפים עמדים" (ישעיה ו, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה, השרפים נשרפים, וזהו השרפות דשכיחי (בית ח"ב ה).

[ה] סגלה פשנכנס לבית-חדש לגור, יכניס לשם 'חרב' או 'ספין' או שאר כלי זין. וסימן לדבר: "בחקמה יבנה בית" (משלי כד, ג); "כלי חמס מ'כרתיהם" (בראשית מט, ה); "חרבותיהם מגורותיהם" (בראשית-רבה צט, ו) (בית ח"ב ח; סגלה ח"ב י).

"ושם לה עלילת דברים, והוצא עליה שם רע"
(דברים כב, יד)

נג.

(ספר-המדות, עניני מוציא שם רע')

[א] מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית (לשון-הרע טו).

[ב] מי שאוהב את הצדיק, צריך לשמור את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע (צדיק טט).

"כי יהיה נער' [נערה קרי] בתולה מארשה לאיש"
(דברים כב, כג)

נד.

(ח"א לב)

"אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז). והוא בחינת רקודין של התנה'.

כי (זהר בא לח:): "כל-זמן שלא נתונה ל'זווג', היא אתקריאת 'נער' (דברים כב, כג), בלא ה'" - "גימטריא: ש"ך דינים" (פרי-עץ-חיים, שער עמידה פ"א).

"וכד אתתקנת ל'זווג', אתקריאת 'נערה' בה"א" (זהר שם) - "שנמתקין הדינין על-ידי ה' אלפין של אהי"ה שבפינה" (פרי-עץ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער", בבחינות 'ש"ך דינים', וצריך להמתיקה ולתקנה.

וזוה נעשה על-ידי 'רקודין' - כי "הרגלין הם בבחינות נצח ויהוד" (תקוני-זהר יז. פתח-אליהו). והם נתנשאים על-ידי ה'לב', הינו: על-ידי 'שמחת הלב' - פנראה בחוש: שעל-ידי 'שמחת הלב' מרקדין, פמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): "וישא יעקב את רגליו", ופרש רש"י: "לבו נשא את רגליו" (בראשית-רבה ע, ח). ו'לב' הוא 'בינה', פמו שכתוב (תקוני-זהר שם): "בינה לבא, ובה הלב מבין".

על-כך צריך לכונן ב'רקודים': להמשיך האלפין שבלב, על-ידי ה'רגלין' - לה'פלה', שהיא בחינת חמש פעמים 'דין', גימטריא ש"ך, גימטריא "נער".

ועל-ידי 'אור הלב' שנמשך לה, נעשית 'נער'ה' בה"א, ונעשית ה' פעמים 'אדנ'י'.

וזוה בחינת: "אדני שפתי תפתח" - שעל-ידי ה'שפתיים', שהם נצח ויהוד' - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת 'זווג', ונעשית בחינת 'אדנ'י', שהיא 'נער'ה', שהיא ראויה ל'זווג'.

וְזֶה דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט):
 "כְּשֶׁנֶּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לְאָה, בְּשָׂעָה שְׁהִיו
 מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין 'הִיא לִיא', לְרִמְזו
 לַיעֲקֹב: 'הָא לְאָה'."

הֵינּוּ: פִּי "לְאָה, הִיא עַל־מֵאֲדָאתְכֶסְיָא"
 (זֶהר וַיֵּצֵא קַנְד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קיט, א): "בְּלִבִּי צַפְנֹתִי
 אִמְרֹתֶיךָ". וּמִשָּׁם, הַפּוֹתוֹק שֶׁל הַדִּינִים,
 כְּשֶׁמִּשְׁיַכִּין ה"א מֵה'לֵב'.

וְזֶה: "הָא לְאָה" - שְׁצָרִיד לְהַמְשִׁיד
 מ'לְאָה', ה'אֲלֹפִי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק
 וּלְתַקֵּן אֶת ה'פְּלֹה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפְּלֹה
 שְׁמָה לְאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה,
 נִמְתַּקֶּת.

"וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ לְשִׁמְעַ אֶל בְּלַעַם" (דְּבָרִים כג, ו)

כה.

(ח"א י, ד-בסוף)

"גְּאוֹת, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ" (עַל־פִּי
 יִשְׁעִיָּה יב, ה), שֶׁהִיא מִדָּה מְגַנָּה,
 וְצָרִיד לְבָרַח מִמֶּנָּה.

אָבֵל יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂרוּדָפִים אַחַר כְּבוֹד,
 וְרוֹצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
 וְאוֹמְרִים: שֵׁישׁ לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹנוֹת
 וּלְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת. - וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם
 'אֲבִימֶלֶךְ'. 'אֲבִי, לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ (דְּבָרִים כג,
 ו): "וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ" וכו'.

כִּי "הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוֶּה לְתַפְלֹתָן
 שֶׁל צְדִיקִים" (יְבָמוֹת סד, חֲלִין ס:), וְצָרִיד
 לִיֵּלֵךְ אֶצְלָם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיו.

אָבֵל 'בְּעַל־יְגָאוֹה' - אֵין הוֹלְכִים אֶל
 צְדִיקִים לְבַקֵּשׁם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם,

וְגַם אֵין מְנִיחִים שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם שִׁיִּלְכוּ אֶצְל
 צְדִיקִים שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם, כִּי אָמְרוּ: "שָׁגַם
 הֵם צְדִיקִים וַיְכוּלִים לְהַתְּפַלֵּל, וְאֵין צְדִיק
 בְּאָרֶץ יוֹתֵר מֵהֵם!"

וְהֵינּוּ: 'אֲבִי־מֶלֶךְ' - כִּי הוּא 'רוֹצֵה־לְמַלְךְ'
 וְאוֹמֵר: "אָנָּה אֶמְלֹךְ".

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה
 טָהוֹר מִקְרָה לְיִלְכָה" (דְּבָרִים כג, יא)

כו.

(ח"א יד, ג-בסוף)

לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה בְּחִינַת
 (בְּבֵא־מִצִּיעָא פה. עַל יְרֻמָּה טו, יט): "אִם
 תּוֹצִיא 'יָק"ר' מִזֹּלָל - אֵלּוּ שְׂמֻקְרָבִין בְּנֵי־
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ" - הוּא תְּקוּן
 'קָר"י' - אֲתוֹן דְּדִין כְּאֲתוֹן דְּדִין [יָקָר קָר"י].

כז.

(ח"א יט, ה)

וְזֶה בְּחִינַת "מִקְרָה לְיִלְכָה" (דְּבָרִים כג, יא).
 שֶׁה'רוּח־סְעָרָה', הֵינּוּ ה'רוּח־שְׁטוֹת',
 הֵינּוּ ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן' - עוֹלָה עַל־יְדֵי
 'תְּרַגּוּם', עַל־יְדֵי 'תְּרַדְמָה', עַל־יְדֵי 'שְׁנָה' -
 וַיִּנְק מ'לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ', מ'רוּח־הַקְּדוֹשׁ',
 מ'בְּרִית־קְדוֹשׁ'.

כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 מְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ בְּדַבּוּר שֶׁל לְשׁוֹן־
 הַקְּדוֹשׁ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד) "חֶם לִבִּי בְּקִרְבִּי
 וְכו', דַּבְּרָתִי בְּלְשׁוֹנִי".

אָבֵל מִי שֵׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 אֲזִי ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ
 בְּ"מִקְרָה לְיִלְכָה" בְּשָׁנָה.

וְאֵלֵישָׁעַ הָיָה יוֹרֵשׁ מֵאֵלִיהוּי רֹדֵחַ-
הַקִּדְשׁ, וְעַל-יַדֵּיֶזָה הָיָה מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. כִּי שְׁנַיִם
מְקָרָא וְאֶחָד תַּרְגּוּם" (בְּרֵכוֹת ח), עַל-יַדֵּיֶזָה
כְּתִיב בַּיה (מְלָכִים ב ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֶבֶר
עָלִינוּ תַמִּיד", "שֶׁלֹּא רָאִתָּה קָרִי עַל סְדִינּוּ"
(בְּרֵכוֹת י) - כִּי עַל-יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקִּדְשׁ,
נִצְוֹלִין מִ"מְקָרָה לִילָה", וְזוֹכִין לְתַקּוּן-
הַבְּרִית'.

כת.

(ח"א פג)

בְּהָאֶלְהֵי-בֵית' יֵשׁ שֵׁשָׁה פְּאִי"ן. דְּהֵינּוּ:
אֶל"ף - אִי-אֶפְשָׁר לְקָרוֹת
בְּלֹא פ'. גַּם פ"ף ד', פ', ה', וְקו"ף - אִי-
אֶפְשָׁר לְקָרָא אוֹתָן בְּלֹא פ'. וְשֵׁשָׁה פְּעָמִים
פ', גִּימְטְרִיא ת"פ, כְּמִנְיֵן לִילֵי"ת'.

וְהֵנָּה חֲסִי-וְשָׁלוֹם בְּשֹׁרֵעַ לְאָדָם "מְקָרָה
בְּלֵתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א ב, כו) - הוּא
עַל-יַדֵּי הַקְּלֵפָה הַנ"ל. וְהִיא יוֹנְקֵת מִן
הָאֶלְהֵי-בֵית' כְּמִנְיֵן שְׁמָה [ת"פ 480], הֵינּוּ: מִן
הַפְּאִי"ן הַנ"ל, וְנִעְשָׂה מִן פ"א א"ף.

לְפִיכָךְ אָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יז): "אִישׁ וְאִשָּׁה,
זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם". "לֹא
זָכוּ", הֵינּוּ שֶׁהוּא "בְּלֵתִי טְהוֹר" - "אִשׁ
אוֹכְלָתוֹ". כִּי הָאוֹתִיּוֹת עֲצָמָן שֶׁל הַפְּאִי"ן
(א, ב, ד, פ, ה, ק, חַנּוּל), גִּימְטְרִיא א"ש', וְנוֹקְמִין
בו'.

וּכְשֶׁנּוֹתָן צְדָקָה בְּסִתְר - פּוֹדָה הַנִּיּוֹצִיּוֹת
הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַקְּלֵפָה, וְנִעְשָׂה
מִן הָא"ף פ"א.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי כא, יד): "מִתֵּן בְּסִתְר יִכְפֶּה אָף" -
מְלִשׁוֹן (תַּמִּיד פ"ה מ"ה; שְׁבַת מ.ב.): "כּוֹפֶה
עָלָיו כְּלִי" (לְשׁוֹן הַפִּיכָה). וְזָה: "יִכְפֶּה אָף" -
שְׂכוֹפֶה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנִעְשָׂה פ"א'.

נט.

(ח"א רה; ח"ב צב)

תַּקּוּן לְ"מְקָרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא-
לְצַלְךָ: לֹאמַר 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים'
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם "מְקָרָה
בְּלֵתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א ב, כו).

כִּי יֵשׁ כַּח בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים, לְהוֹצִיא הַטְּפָה
מִהַקְּלֵפָה שֶׁלְקָחָה אוֹתָהּ, כִּי 'תְּהֵלִים'
בְּגִימְטְרִיא 'לִילֵי"ת', עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שְׁמָה, שֶׁהִיא הַמְּמֹנָה עַל זֶה.

וְצָרִיךְ לְכוֹן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים:
שֶׁתְּהֵלִים' בְּגִימְטְרִיא 'תפ"ה' -
שֶׁהוּא מְכוּן בְּמִסְפַּר הַשְּׁנַיִ שְׁמוֹת: "אֵל
אֱלֹקִים" בְּמִלּוּאוֹ, כְּזֶה: אֶלְף לָמֶד, אֶלְף
לָמֶד הִי יוֹד מ'ם - שֶׁעַל-יַדֵּי הַשְּׁנַיִ שְׁמוֹת
אֵלוֹ, יוֹצֵאָה הַטְּפָה מִהַקְּלֵפָה.

כִּי 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים', הֵם כְּפִיטֵל
"עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהֵלִים" (פְּסָחִים קיז. זֶהר אָמֹר קא. פְּנִיחַס רכג: תַּקּוּנֵי
זֶהר כז:), שֶׁהֵם: 'בְּרַכָּה', 'אֲשֶׁרִי', 'מִשְׁכִּיל' וְכוּ'.
כִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבִטֵּל כַּח הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם
הַנ"ל, כִּי הֵם הַפֶּךְ הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם הַנ"ל (עֵינ
בְּפָנִים, הָעֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' בְּפִרְטִיּוֹת).

אֲחֵר־כֶּךְ גָּלָה הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים
בְּפִרְטִיּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְאָמְרָם
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְאֵלּוֹ הֵן: טז. לב. מא. מב. נט.
עז. צ. קה. קלז. קנ.

וְאָמַר: שֶׁאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, הֵם
תַּקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְמְקָרָה חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, וְכִי שֶׁזָּוָכָה לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין
צָרִיךְ לְפָחוֹד עוֹד כְּלָל מִפְּגָם הַנּוֹרָא שֶׁל
הַמְּקָרָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם - כִּי בּוֹדָאִי נִתְתַּקֵּן עַל-
יַדֵּיֶזָה. וּבְזָכוֹת תַּקּוּן חֲטָא זֶה, יָבוֹא מְשִׁיחַ
צְדָקָנוּ לְקַבֵּץ נְפּוֹצוֹתֵינוּ.

ל.

(ח"ב ה, ג'וֹזֵז-טִיִּיאֵיב)

עַל־יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה' שֶׁל ה'מְנַהִיגֵי-הַדּוֹר'
שֶׁמִּתְנַאֲמִים עַל הַדּוֹר בְּחֵנָם -
מִגְבִּירִים 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' בְּעוֹלָם, בְּחִינַת 'הוֹתֵם
דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא'. וְעַל־יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה'
דְּקַדְשָׁה - מִתְנַבְּרִים עַל 'תְּאֻוֹת-נְאוּף'.

וְלִהְנַצֵּל מִזֶּה - הוּא עַל־יְדֵי ה'מְגַנֵּי
שֶׁבַדְדוֹר' שֶׁמְגַנֵּי עֲלֵינוּ וּמְצִילֵינוּ
אוֹתָנוּ, כִּי הֵם מְכַנְיְעִין ה'הוֹתֵם דְּסִטְרָא-
אֲחֵרָא' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַנְּאֻוָּה.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'תְּפִלִּין',
'מַחִין', בְּחִינַת 'הוֹתֵם'
דְּקַדְשָׁה' וְכוּ'. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּן הַמַּחִין', עַל־יְדֵי
שְׁבִירַת 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָאוּ ה'תְּפִלִּין': "יִקְר" (אֲסִתֵּר ח,
טז; מְגִלָּה טז) - כִּי ה'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין
עַל־יְדֵי תְּקוּן 'תְּאֻוֹת-נְאוּף' (יִקְר' אוֹתִיּוֹת קר").

וְעַל־יְדֵי שֶׁמְשַׁבְּרִין ה'הַרְהוּרֵי נְאוּף' וְזוֹכִין
ל'תְּקוּן-הַמַּחִין' - זוֹכִין ל'"חֲלוּם
עַל־יְדֵי מַלְאָךְ" (בְּרֻכּוֹת נה:), וְאֵז נִקְרָא אָדָם'.

וְכֵן לְהַפְדּוּ: כְּשֶׁאֵין הַמַּחִין זָכִים - אֵז
"הַחֲלוּם עַל־יְדֵי שֵׁד" (שם)
חֲסוּשׁוֹלָם, וְאֵז נִדְמָה בְּבַהֲמָה.

גַּם יֵשׁ לְהַמְאָכְלִים חֶלֶק בְּחֲלוּם, עַל־כֵּן
לְפַעֲמִים נִפְגַּם ה'חֲלוּם' בְּבַחֲינַת "חֲלוּם
עַל־יְדֵי שֵׁד" חֲסוּשׁוֹלָם, עַל־יְדֵי הַמְאָכְלִים
שְׁאוּכְלִים. וַיְכּוּלִים לְבּוֹא עַל־יְדֵי־זֶה
ל'טְמֵאת קָרִי' חֲסוּשׁוֹלָם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'שְׁמֻחָה', לְהַתְּחַזֵּק
לְהִיּוֹת בְּשְׁמֻחָה תָּמִיד. כִּי
עַל־יְדֵי 'שְׁמֻחָה', נוֹתֵנִין חֲזוּק לְהַמְלָאכִים
הַמְקַבְּלִים אֶת שְׁפַע הַמְאָכְלִים, וּמְכַנְיְעִין אֶת

הַשְּׂדִים שֶׁלֹּא יִינָקוּ מִהַשְּׁפַע יוֹתֵר מִהָרְאוּי
לָהֶם, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצְוֵלִין מ'טְמֵאת הַמְקַרְה'
חֲסוּשׁוֹלָם, שֶׁהִיא בָּאָה לְפַעֲמִים עַל־יְדֵי
הַמְאָכְלִים כְּשֶׁאֵין חֲזוּק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֵקֶר
'חֲזוּק הַמְלָאךְ', הוּא עַל־יְדֵי 'שְׁמֻחָה'.

וְלְפַעֲמִים בָּא 'טְמֵאת הַמְקַרְה' חֲסוּ-
וְשׁוֹלָם, עַל־יְדֵי רַבָּנִים וְדִינִים
שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים שְׁמַעוֹתֵינוּ אֶת הַמְשָׁפֵט.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'קְשׁוֹר הַמְרַבְּבָה'.
וְהוּא מָה שְׁנִתְיַסַּד
מִהַקְדָּמוֹנִים, לוֹמֵר קֹדֶם הַשְּׁנָה: "בְּשֵׁם ה'
וְכוּ' מִימֵינִי מִיכָאֵל וְכוּ'", שֶׁהוּא 'קְשׁוֹר
הַמְרַבְּבָה'.

וְהוּא סְגֻלָּה: לְהַנְצִיל עַל־יְדֵי־זֶה מִטְמָאָה
הַנ"ל שְׁבָאָה עַל־יְדֵי עוֹוֹת
הַמְשָׁפֵט שֶׁל הַדִּינִים שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים.

לא.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָנָם 'תְּאֻוֹת-
נְאוּף', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ", בְּחִינַת (דְּבָרִים כג, יא):
"מְקַרְה לִילָה" חֲסוּשׁוֹלָם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל ה'בְּעַל-
כַּח' שֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּבַחֲינַת דִּין
- שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאֵין מִפְּנֵינוּ מִימֵי הַדַּעַת
שְׁבָלַע מִן הַקַּדְשָׁה.

לב.

(ח"ב ה, בסוף)

עֵקֶר קִדְשַׁת "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-
יְדֵי שְׁמִירָה מ'תְּאֻוֹת-נְאוּף', מְבַחֲינַת
"מְקַרְה-לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסוּשׁוֹלָם, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב שֶׁם בְּפָרְשָׁה. (עֵינן כָּל הַקְּטַע, לְהַלֵּךְ בְּפָסוּק:
"וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". דְּבָרִים כג, טו).

לג.

(ח"ב קיז)

מִה שְׂמֵבֶלְבֶּל אֶת הָאָדָם בְּשִׁנְכֵנְס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה, כְּגוֹן בְּשִׁמְתִּיקָרְב לְצִדִּיק־הָאֵמֶת וְכִיּוֹצֵא, אֲזִי דִיקָא יְקָרָה לֹו "מְקָרָה בְּלִתי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־וְשָׁלוֹם. בְּאֵמֶת הַבְּלִבּוֹל הַזֶּה שְׁטוּת.

כִּי מִמֶּה־נִּפְשָׁד: אִם יְקָרָה לֹו מִחֲמַת הַרְהוֹר - מִי חַיֵּב בְּזָה, וְאִין לֹו לְהִתְרַעַם כְּלָל, מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ גָּרַם לֹו. וְאִם אִינוּ מִחֲמַת הַרְהוֹר - אֲזִי בּוֹדָאִי אִינוּ סִימָן רַע כְּלָל, כִּי אִם הִיָּה עֲנִין רַע, לֹא הִיוּ רִז"ל אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת נז): "קָרִי סִימָן יָפֵה לְחוּלָה".

וּבְאֵמֶת אֲדַרְבָּא: מִחֲמַת שְׁנֵת־קָרְב לְקִדְשָׁה גְבוּהָה מְאֹד, מִחֲמַת זֶה נִזְדַּמָּן לֹו וְכו' - שְׂבִשְׂנֵכֵנְס לְקִדְשָׁה, מִתְגַּבֵּר עָלָיו הִיצְרֵה־רַע בִּיזְתָר וְכו'. וְעַל־כֵּן אִין לֹו לְהִתְרַעַם כְּלָל עַל־זֶה - כִּי אֲדַרְבָּא, מִחֲמַת שְׂנֵכֵנְס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה כְּזוֹ, מִחֲמַת זֶה נִתְגַּרָּה בּוֹ וְכו'.

וְעַל־כֵּן חֲשַׁבּוּ חֲז"ל לָנֶס גְּדוֹל (אֲבוֹת פ"ה מ"ה): "מִה שֶׁלֹּא אָרַע קָרִי לְכַהֲן־גְּדוֹל בְּיוֹם־הַכַּפּוֹרִים" - כִּי מִחֲמַת שְׂנֵכֵנְס הַכַּהֲן־הַגְּדוֹל בְּיוֹם־הַכַּפּוֹרִים לְקִדְשָׁה גְבוּהָה כְּזוֹ לִפְנֵי וּלְפָנִים, הִיָּה בּוֹדָאִי עָלָיו קִטְרוּגִים וְהִתְגַּרוֹת הַרְבֵּה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁד הִיצְרֵה־רַע, עַל־כֵּן נִחְשַׁב לָנֶס מִה שֶׁנִּצְוֹל הַכַּהֲן־הַגְּדוֹל מִמְקָרָה בְּיוֹם־הַכַּפּוֹרִים.

וְעַתָּה רְאֵה וְהִבֵּן: אִיךְ יִבְלִבֵּל אֶת הָאָדָם עֲנִין הַנְּ"ל? - וְכִי יֵשׁ לֹו לְהִתְרַעַם עַל שֶׁלֹּא הִיָּה לֹו נֶס כְּמוֹ לְכַהֲן־הַגְּדוֹל בְּיוֹם־הַכַּפּוֹרִים.

גַּם דָּע: שֶׁלִּפְעָמִים יֵשׁ בְּאָדָם 'טְמֵאָה טְמוּנָה' שֶׁאִין יוֹדְעִין לָהּ שׁוֹם

תְּקוּן, מִחֲמַת שֶׁהִיא טְמוּנָה וְנִסְתָּרַת בּוֹ. וְעַל־כֵּן זֶהוּ טוֹבָה מִה שֶׁאֲרַע לֹו בְּשִׁמְתִּיקָרְב אֶל הַקִּדְשָׁה - כִּי יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ הַטְּמֵאָה הַטְּמוּנָה הַנְּ"ל - כִּי אֲזִי בְּשִׁיּוּצֵאתָ, יְכוּלִין לְמַצֵּא לָהּ תְּקוּן.

לד.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קמא: חֲיִי־מוֹהַר"ן רכה)

בְּ'לְקוּטִי־תַנְיָנָא' סִימָן צ"ב: תְּקוּן לְ"מְקָרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, לֹוּמַר עֲשֵׂרָה קַפִּיטָל תַּהֲלִים.

בְּתַחֲלָה אָמַר: "שִׁתְּקוּן הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּהָ, לְטַבֵּל בַּמְּקוּהָ" [דָּאס עֲרֻשְׁטַע אִיז מְקוּהָ]. וְאַחֲר־כֵּן גָּלָה הַתְּקוּן הַנְּ"ל: "לֹוּמַר עֲשֵׂרָה קַפִּיטָל תַּהֲלִים".

גַּם פְּעַם־אַחַת אָמַר: שֶׁצְּרִיכִין לְזַהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁיְהִיָּה הָאָדָם "בְּלִתי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו). וְאִפְלוּ אִם לֹא יוּכַל לְטַבֵּל בַּבֶּקֶר - עַל־כֵּל־פָּנִים יִטַּבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא, אִפְלוּ "לְפָנוֹת עֵרֵב" (עַל־פִּי דְּבָרִים כג, יב) - כִּי צְרִיכִין לְזַהַר מְאֹד: "לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא". [וּבְ'שִׁיחוֹת שְׁאַחֲרֵי סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיוֹת: שְׁטוּב מְאֹד לְטַבֵּל תַּכְּף וּמִיד - מוּבָא לְהַלָּן].

וְכֵן אָמַר לִפְנֵי הָרַב דְּפַה בְּרַסְלָב (רַבֵּי אֶהְרֹן) וּלְפָנֵי חֲבָרֵי רַבֵּי נִפְתָּלִי מִנַּעֲמֹרוֹב: הַיּוֹת בְּעֲנִין זֶה הַיְדוּעַ (הִינֵנו עֲנִין מְקַרְבָּה־לִילָה), נִלְכָּדִים בּוֹדָאִי שְׁלֹשָׁה חֻלְקֵי הָעוֹלָם - אֲנִי לֹוּקַח אֶתְכֶם לְעֵדוּת. וְתַדְעוּ: שֶׁאִלוּ הָעֲשֵׂרָה קַפִּיטָל תַּהֲלִים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד לְתְּקוּן קָרִי, וְהֵם תְּקוּן גְּמוּר וּמוֹעִיל מְאֹד מְאֹד.

יֵשׁ מִי שֶׁיְקָרָה לֹו עַל־יְדֵי רַבּוּי אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, אוֹ עַל־יְדֵי חֲלָשָׁה וְעֵיּוּפוֹת, אוֹ עַל־יְדֵי שֶׁאִינוּ שׁוֹכְבֵי כְּרָאוּי, וְכִלְיָה אִינוּ כְּלוּם (וְהוּא כְּמוֹ תִינּוֹק שֶׁמִּשְׁתַּיֵּן בְּשִׁנָּה).

מָאד מָאד חֲסִי־וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאָמֵץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל [יניח עצמו] לְאֶרֶץ וְלִרְחֹב לְהוֹשִׁיעוּ
וּלְתַקְנֹנוּ וְכוּ', וּבִודָאֵי יוֹשִׁיעַ לָזֶה הָאָדָם.

וְאָמַר: שְׁבַה־פְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מֵהַגִּיהֶנֶם,
אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךָ
שִׁיְהִיָּה, אֶפְלוּ אִם עֶבֶר מֵה שְׁעֵבֶר. רַק
מֵעַתָּה יִקְבַּל עַל־עַצְמוֹ, שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְאוֹלְתוֹ
חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְאֲנִי חֲזַק מָאד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אֵךְ בָּזֶה
אֲנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר: שְׁאֵלוּ הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטָל מוֹעִילִים מָאד מָאד.

וְאֵלוּ הֵן הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים: טז.
לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו.
קנ. - וַיֹּאמְרוּם כַּסְדָּר שְׁהֵם כְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים.

וְאָמַר: שְׁכָל עֵבֶרָה יֵשׁ לָהּ תִקּוּן מִיְחָד,
אֲבָל תִּקּוּן הַנ"ל הוּא תִקּוּן־
הַכְּלָלִי.

גַּם אָמַר אֲזִי: שְׁעַנְיָן אֵלוּ עֲשָׂרָה קַפִּיטָל
תְּהֵלִים - יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בַפְּנֵי הַכָּל.

וְאָמַר: אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא דְבַר קָל לֹאמֹר
עֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֵד מָאד לְקַיָּים.

וְתֹאמְרוּם בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, בְּכַדִּי
שׁ"שִׁפְתוֹתַי יִהְיֶה דוֹבְבוֹת" וְכוּ'
(סנהדרין צ:).

לה.

(שיחות שאחר ספורי־מעשיות)

הַזְהִיר לְאֲנָשָׁיו: שֶׁכְּשִׁיִקְרָה לָהֶם "מִקְרָה
בְּלִתֵּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, שְׁיִלְכוּ תַכְּפָה וּמִיד לְמִקְוֵה לְטָבֵל. כִּי
עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, נַעֲשֶׂה מֵה שְׁנַעֲשֶׂה. עַל־כֵּן
טוֹב מָאד, שֶׁקָּדָם שְׁמַתְחִיל לְהַעֲשׂוֹת מְזֶה

גַּם יֵשׁ שְׁשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה וְנִצּוֹל מִן
הַמִּקְרָה. אוֹ שֶׁהַמְזָל שׁוֹמֵר אוֹתוֹ וְנִצּוֹל.

גַּם לַפְעָמִים נִדְמָה לְהָאָדָם בְּשָׁנָה בְּחִלוֹם
כְּאֵלוּ הוּא נוֹפֵל, וְאַחֲר־כֵּן מִתְעוֹרֵר
מִשְׁנֵתוֹ - גַּם זֶה מִן־הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצִילֵן אוֹתוֹ
מְזֶה.

רַק מִי שִׁיִקְרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם מִחֲמַת
הַרְהוּרִים - מְזֶה נִבְרָאִים מִמֶּשׁ קְלָפוֹת
חֲסִי־וְשָׁלוֹם. אֲבָל מִי שִׁיֹּאמֵר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
אֵלוּ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים - בּוֹדָאֵי יִתְקַן
בָּזֶה מָאד מָאד.

וְעַנְיָן תִּקּוּן זֶה עַל־יְדֵי אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטָל תְּהֵלִים הַנ"ל - הוּא דְבַר
חֲדָשׁ לְגַמְרִי, חֲדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִקּוּן
נִפְלָא וְנוֹרָא מָאד מָאד.

וְכִי שְׁיִזְכָּל לִילְכָה לְמִקְוֵה וְאַחֲר־כֵּן יֹאמְרוּם
- בּוֹדָאֵי מֵה טוֹב. אֵךְ אֶפְלוּ אִם הוּא
אָנוּס שְׁאִי־אֶפְשָׁר לְטָבֵל, כַּגּוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה
אוֹ שֶׁהוּא בְּדַרְךָ - אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אִם יֹאמְרוּם,
אֲשֶׁרִי לוֹ. כִּי הֵם תִּקּוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מָאד.

וְאִם יֹאמְרוּם בְּכּוֹנֵה כְּרָאוּי - בּוֹדָאֵי מֵה
טוֹב. אֵךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעַצְמָהּ, מְסַגֵּל
מָאד.

וְאָמַר: כִּי לֹא נוֹדַע זֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת־
הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הָיִיתִי רוֹצֵה
לְבַטֵּל זֹאת לְגַמְרִי, אֵךְ אִי־אֶפְשָׁר זֹאת, לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְכוּ'.

גַּם יְחַד אוֹתָם לְעֵדוּת, וְאָמַר: שְׁגַם כִּי
יִמְלֹאוּ יָמָיו אַחֲרֵ הַסְתַּלְקוֹתוֹ, כְּשִׁיבֹאוּ
עַל קַבְרִי, וַיִּתְּנוּ פְרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרִי [אִין]
וְנֵעַט גַּעְבָּן א פְרוּטָה צַדִּיקָה פּוֹן מִיִּנְעַט וְנֵעַגָן] (בְּעִבּוּר
הַזְכָּרַת נִשְׁמַתוֹ הַקְדוּשָׁה כַּנְהוּג), וַיֹּאמְרוּ אֵלוּ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הַנְּרָשָׁמִים אֲצִלְנוּ
וְכוּ'. אֶפְלוּ אִם גְּדוֹל וְעַצְמוֹ עוֹזְנוֹתָיו וְחֲטָאֵיו

איזה דבר חס־ושלום, שִׁיקְדִים עֲצָמוּ הָאָדָם וַיִּטְבַּל וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד: לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה כָּלֵל - כִּי הִפְחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמְרָה־שְׁחֹרֹת בְּעֵינָיו זֶה, מִזִּיק מְאֹד מְאֹד. בְּפָרֵט אַחַר שְׁגָלָה אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסַגְלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה.

וְאָמַר: שְׁמִי שִׁיזְכָּה לְקִיָּם זֹאת לֹא־אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הֵנִ"ל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לֹא חֲסִי־שְׁלֹום - אֲזִי בּוֹדְאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאג כָּלֵל.

גַּם הָיָה מִתְלוֹצֵץ מְאֹלּוּ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שֶׁכְּשֶׁמִּגִּיעַ לָהֶם אִיזָה הִרְהוּר, אֲזִי הֵם מִתְפַּחְדִים שְׁלֵא יְבוֹאוּ לְיַדִּי מִקְרָה. וּמַחֲמַת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתַּר מַחֲמַת פֶּחַד, שְׁלֵא יְבוֹאוּ לְיַדִּי מִקְרָה.

וְעַקֵּר כּוֹנְנָתוֹ הָיָה: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבַלִּי לְהִתְפַּחַד וְלִהְיֵרָא כָּלֵל מִדְּבָרִים כְּאֵלּוּ, וְלְבַלִּי לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כָּלֵל בְּעֵינָיו זֶה. רַק יִהְיֶה כּוֹנֵן חֵיל לְעֵמֹד כּוֹנֵן תְּאוֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד כָּלֵל. "וְהַשֵּׁם הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ" (שְׁמוּאֵל־ב ג' יב), מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרֵךְ הַפֶּץ.

וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל מִשׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, אִם אֵם יַעֲבֹר עָלָיו מַה. וְאֵם יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד כָּלֵל, וְלֹא יִחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כָּלֵל [אֵיבְעֵר־טְרַאכְטֵן]. וַיִּלְךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׁמְחָה - יִזְכֶּה לְסוּף לְעֵבֵר עַל הַכֹּל בְּשְׁלֹום.

לו.

(יְמִי־מוֹהֲרֵן "ת ח"א צח)

בְּשִׁנַּת תַּקע"ח, מְסֻרְתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל הֶעֱשָׂה מִזְמוֹרֵי תְּהֵלִים שֶׁצִּוָּה הוּא

ז"ל בְּשִׁבִיל "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִי־וְשְׁלֹום, וְעַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ - שֶׁנִּקְרָא תְּקוּן־הַכָּלֵלִי.

לז.

(כּוֹכְבֵי־אוֹר, אֲנִשֵּׁי־מוֹהֲרֵן מִז)

מַה שֶּׁאָמַר אֲדַמוּ"ר זַצ"ל: שֶׁכָּל תִּינוּק שִׁיְהִיָּה אֲצִלּוֹ קֶדֶם שְׁבַע שָׁנִים, יִהְיֶה שְׁמוֹר מִן הַחֲטָא עַד יוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כְּמִדְּמָה לִי, שְׁלֵא אָמַר זֹאת רַק לְעֵינָיו "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא).

וְגַם נִרְאָה: שֶׁהִיָּתָה כּוֹנְנָתוֹ גַּם אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ, לְכָל תִּינוּק שֶׁיָּבֵא אֲצִלּוֹ קֶדֶם שְׁבַע שָׁנִים, וַיִּקְיָם כְּמִאֲמָרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּנִתְיַנַּת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הַיּוֹ"ד קַאפִּיטָל תְּהֵלִים (וַיִּדְעֵתִי מֵאַחַד שְׁבָחָן זֹאת, וְכֵן הִנּוּחַ).

לח.

(סִפְרֵי־הַמִּדּוֹת, עֵינָיו 'מִקְרָה־לִילָה')

[א] כְּשֶׁנוֹפֵל מְאֻמוֹנָתוֹ, בָּא לְיַדִּי קָרִי (אֲמוּנָה כט).

[ב] הַבָּנִים מֵתִים חֲסִי־שְׁלֹום, עַל־יַדִּי רְאִיתָ קָרִי (בָּנִים ח"ב כד).

[ג] הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, עַל־יַדִּי־יִזָּה מְטַמְּאִין אוֹתוֹ בְּטַמְּאֵת קָרִי (מְמוֹן יד).

[ד] עַל־יַדִּי הוֹצֵאתָ זֶרַע לְבִטְלָה - בּוֹרָא קַלְפוֹת הַמִּתְלַבְּשִׁים בְּבִנְי־אָדָם מִתְנַגְּדִים, וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂין לוֹ יְסוּרִין (נְאוּף כו).

[ה] תְּקוּן לְהוֹצֵאתָ זֶרַע לְבִטְלָה: שִׁישְׁתַּדֵּל לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה (נְאוּף מא - עֵין לְקוֹטִי־מוֹהֲרֵן ח"א יד, בְּסוּף, מוֹבָא לְעֵיל).

[ו] הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלּוּ הֵבִיא בְּנֵי קָרְבָן לְעִבּוּד־הַזֶּרֶה, גַּם נִדּוּן בְּסִקִּילָה (נְאוּף מח).

[ז] ביותר צריך להזהר לטבול לקרייו בימי עומר (ספירת העומר ח"ב ב).

[ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו).

[ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות. גם על-ידי שנפל מאמונתו (קרי א).

[י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב).

[יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג).

[יב] מי שנזהר לאכל משאלת-הכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד).

[יג] אין לו לאדם לאכל על שלחן הצדיק, קדם שטבול לקרייו (קרי ה).

[יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו).

[טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז).

[טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח).

[יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט).

[יח] גם על-ידי דברים-בטלים ונבול-פה (קרי י).

[יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב).

[כ] הבזיונות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב).

[כא] הדבור שאדם מדבר בהצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בחינה כמו בחינת קרי (קרי ח"ב ג).

[כב] הבנים מתים חסוֹשְׁלוֹם, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד).

[כג] תקון גדול למקרה חסוֹשְׁלוֹם: לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקה לז חסוֹשְׁלוֹם, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלז. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה. והנזהר בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, פי בודאי יתקן בזה, פי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"וְהָיָה לַפְּנוֹת עָרֵב יִרְחֹץ בַּמַּיִם" (דברים כג, יב)

לט.

(שיחות-הר"ן קמא)

ב'לקוטי-התנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא-לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אומר: "שתקון הראשון הוא ה'מקנה', לטבול במקנה" [דאם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם-אחת אומר: שצריכין לזהר מאד לטבול באותו היום שיהיה האדם 'בלתי טהור' (שמואל-א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבול בבקר - על-כל-פנים יטבול באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על-פי דברים כג, יב) - פי צריכין לזהר מאד: "לטבול באותו היום דיקא". [ובשיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבול תכף ומיד - מובא לעיל].

"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

מ.

(ח"ב ה, בסוף)

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמָה הָיִי? - תִּלְתָּא פְּרָסִי"

(ברכות נד: - 'עוג מלך הפשן' אמר: מחנה

ישראל מה גדלו? - שלש פרסאות וכו').

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" - זֶה בְּחִינַת 'קִדְשֵׁת

הַמַּחֲנֶה שֶׁל יִשְׂרָאֵל', בְּחִינַת (דברים

כג, טו): "וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ".

וְעָקַר קִדְשֵׁת "מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-

יְדֵי שְׂמִירָה מ'תְּאוּת-נְאוּה', מְבַחֲנֵת

"מִקְרָה לִילָה" (דברים כג, יא) חֲסִי-שְׁלוֹם, כְּמוֹ

שְׁתַּנּוּב שֶׁם בַּפְּרָשָׁה.

וְעָקַר הַשְּׂמִירָה מִתְּאוּה זו, הוּא עַל-יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְּרָסִי" - הֵינּוּ: 'תִּלְתָּת

מַחֲנִין, שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְחַצֵּה פְּרוּסָה

בְּפָנֵי תְּאוּה זו.

וְזֵהוּ: "מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל בְּמָה הָיִי, תִּלְתָּא

פְּרָסִי" - הֵינּוּ: עָקַר הַקִּדְשָׁה שֶׁל

"מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל" שִׁיְהִיו קְדוֹשִׁים מִתְּאוּה זו,

מ'מִקְרָה לִילָה" חֲסִי-שְׁלוֹם - הוּא עַל-יְדֵי

בְּחִינַת "תִּלְתָּא פְּרָסִי", 'תִּלְתָּת מַחֲנִין' - שֶׁהֵם

מְחַצֵּה פְּרוּסָה בְּפָנֵי הַתְּאוּה הַהִיא.

"כִּי תִדַּר גִּדְר וְכו' לֹא תֵאָחֵר לְשִׁלְמוֹ. מוֹצָא

שְׁפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר" (דברים כג, כב-כד) - עֲנִין גִּדְרִים'

מא.

(ח"א נז, ב)

הַתְּקוּן כְּשֶׁנּוֹפְלִין מ'אֲמוּנַת-חֲכָמִים': הוּא

'גִּדְר', שִׁידֵר אִיזְהוּ גִדְר וִיקִים מִיָּד.

כִּי כְּשֵׁאִין לוֹ 'אֲמוּנַת-חֲכָמִים' - זֶה בְּחִינַת

'הַסְתַּלְקוּת הַחֲכָמִים, בְּחִינַת 'פְּלֵא'.

וְעַל-יְדֵי ה'גִּדְר' - עוֹלָה לְשָׂרֵשׁ שֶׁהַחֲכָמִים

מְשַׂרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת 'פְּלֵיאוֹת חֲכָמָה' (ספר

יְצִירָה), וְיוֹדֵעַ וּמְכִיר מַעֲלוֹת הַחֲכָמִים, וְעַל-

יְדִיזָה הוּא שָׁב וּמֵאֲמִין בָּהֶם.

מב.

(ח"ב כז)

הַגִּדְר שְׁנוֹדְרִין - צְרִיכִין לְשִׁלְמוֹ מִיָּד.

וְהַמֵּאָחֵר גִּדְרו - גּוֹרֵם אֵלָיו הָאֲרֻבַּע

מִדּוֹת: עֲבוּדָה-זָרָה, גְּלוּי-עֲרִיזוֹת, שְׁפִיכוֹת-

דָּמִים, לְשׁוֹן-הָרַע.

וְעַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין לְהַטִּיל הַמְּשֹׂאוֹי עַל

כָּל אֶחָד בְּרָאוֹי לוֹ - עַל-יְדִיזָה

זוֹכִין ל'הַתְּרַת-גִּדְרִים, וְעַל-יְדִיזָה נְצוּלִין

מֵאֲרֻבַּע מִדּוֹת הַנ"ל.

מג.

(ספר-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי גִדְרִים')

[א] בְּעוֹזֵן גִּדְרִים, בְּנִים מֵתִים (בְּנִים יב).

[ב] בְּעוֹזֵן גִּדְרִים, בְּנִים מֵתִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים

(בְּנִים נו).

[ג] מִי שְׁנֵדַר וְלֹא שָׁלַם גִּדְרו, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

הוּא מְבִיא עָלָיו יְסוּדִין. וּכְשִׁשׁוֹתְקָ, נֶחֱשָׁב

לוֹ כְּאִלּוֹ שָׁלַם גִּדְר (הַמִּתְקַדֵּין יט).

[ד] עַל-יְדֵי גִדְר, נִתְעַכֵּב הַחֲמָה שֶׁל הַשֵּׁם-

יִתְבַּרֵךְ (הַמִּתְקַדֵּין מא).

[ה] לְהַמְתִּיק הַדִּין, תֹּאמַר פְּרִשְׁתָּ גִדְרִים

(בַּמִּדְבָּר ל) (הַמִּתְקַדֵּין פז).

[ו] מִי שֶׁהוּא כְּעָסוּן, יִדַּר גִּדְר וְיִשְׁלַם תְּכָף,

עַל-יְדִיזָה יִבְטַל מִפְּנֵי הַכַּעַס (כַּעַס כ).

[ז] הַגִּדְרִים וְהַגִּדְבוֹת, מְבִיאִין שְׂמֻחָה (עֲצָבוֹת

ח"ב ו; שְׂמֻחָה ח"ב ב).

[ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעלידי צדקה, נעשה ה'פה של הצדיק, כנ"ל.

"ועשית פאשר נדרת לה אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

"כי תבא בנרם רעה, ואכלת ענבים פנפושך שבעה, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מד.

(ח"א יג, בסוף; ובכתב-יד רבנו ז"ל השיך לזה, הנדפס בסוף הספר)

מח.
(ח"א רנז)

כשאוכל יותר מצרפו, זה המאכל מזיק לו וכו'.

"כי פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה) - רוח נדיבה הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרפו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה פאלו הניחו האדם לתוך פלי, שבודאי אינו מקבל חיות משם.

מה.

(ח"א כט, ט)

ועל-כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועל-ידי-זה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

על-ידי צדקה, יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לז, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת "קשת הברית" (תקוני-זוהר יא, כט: צט), שהוא הצדיק השומר הברית.

מו.

(ח"א רכה)

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת פנפושך שבעה" - לא יותר.

על-ידי צדקה, נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור. וזהו (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי עלידי צדקה נעשה ה'פה, דהינו ה'דבור, שהוא בחינת נדר האדם.

מז.

(ח"ב טו)

וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרפה, שזה דומה כנותן לתוך הפלי, מאחר שאין צריך לו. ובתחלת התורה פתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (מרת פייגא) צנאה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחנו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'".

הצדיקה-האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

וב'חיי-מוהר"ן בתב-יד, מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח-שרפיקודש הקדש ח"ג תרסח).

(הספור הנ"ל השני להתורה הזו, נמצא בהשקטות תיירמוה"ר מר' אלטר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאתרונה בספר "כל פתבי אג"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשית"ד שרפי"קדש הקדוש ח"ג תרסט).

"ספר פריתת" (דברים כד, א)

מט.

(ח"ב לב)

וְדַע: שְׁבַחֲנֵת "רוח אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'" (איכה ד, כ), נַעֲשֶׂה "רוח קְנָאָה" (במדבר ה, יד), שְׁהוֹלֵךְ וּמְקַנָּא בְּכָל־מְקוֹם שְׁמוּצָא שָׁם נְאוּף, לְגַדֵּל קִדְשָׁתוֹ וְטַהֲרָתוֹ וְכוּ'. וְנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵיָּזָה לַפְעָמִים גַּט'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָא הַגַּט: "ספר פריתת" (דברים כד, א-ג) - **כִּי נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'סֹפֵר,** שְׁשֵׁם שׁוֹרֵה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא הַ"רוּחַ קְנָאָה". כִּי "מְשִׁיחַ שׁוֹרֵה עַל אֲנָפֵי אוֹרֵיתָא" (זהר בראשית השקטות, ח"א רסג:), דְּהֵינּוּ: הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְגַלִּין הַפְּנִים שֶׁל תּוֹרָה, וְשֵׁם מְרַחֵף רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (שם).

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש"

(דברים כד, טו)

נ.

(ח"א ה, ב)

צָרִיד לַעֲשׂוֹת הַמְצוּה בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל־כּוֹ, עַד שֶׁלֹּא יִרְצָה בְּשׂוּם שָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא בְּשִׂבְלָה, אֶלָּא שְׂיִזְמִין לוֹ הַקְּדוּשֵׁי־בְרוּךְ־הוּא מְצוּה אַחֲרַת בְּשָׂכָר מְצוּה זֹאת. כִּי הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּה בְּעַצְמָהּ. וְעַל־יְדֵיָּזָה יוּכַל לִידַע מַה שֶׁנִּגָּזַר עַל הָעוֹלָם,

וְאִם הוּא קָדָם גְּזֵר־דִּין אוֹ לְאַחַר גְּזֵר־דִּין וְכוּ'. וְיִוֹדַע אִיךָ לְהַתְּפַלֵּל עֲבוּר הָעוֹלָם וְכוּ'.

וְזֵהוּ (דברים כד, טו): "ביומו תתן שכרו" - שִׁיָּהָא שְׂכָרוֹ מִהַמְצוּוֹת בְּעַצְמָן.

"וְלֹא תָבֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ" - שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה הַמְצוּוֹת בְּשָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא, שֶׁהִיא אַחֲרַת בִּיאַת שְׁמֵשׁוֹ, אַחֲרַת מוֹתוֹ.

"ואליו הוא נשא את נפשו" (דברים כד, טו)

נא.

(ח"א נט, ה)

כָּל הַנְּפֻשׁוֹת שְׂרָשָׁם בְּעִשְׂרֵי־רוּת, בְּבַחֲנֵת (דברים כד, טו): **"ואליו הוא נשא את נפשו".**

נב.

(ח"א סח)

כָּל הַנְּפֻשׁוֹת תְּאֵבִים וּמִתְאֵוִים לְמִמּוֹן וְכוּ' - מִחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ בָּאָה מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן, שֶׁהַמִּמּוֹן בָּא וּמִשְׁתַּלְשֵׁל וּמִתְהוֹה מִשָּׁם.

כִּי תַחֲלֵת שְׂרָשׁ הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת הַמִּמּוֹן, הוּא מְקוֹם שֶׁהַנֶּפֶשׁ בָּאָה מִשָּׁם, בְּבַחֲנֵת (דברים כד, טו): "ואליו הוא נושא את נפשו", הַנֶּאֱמָר עַל מִמּוֹן שֶׁל 'שְׂכִיר־יוֹם', וְכִמּוֹ שֶׁכֶּתוּב (איכה ה, ט): "בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיָא לְחַמְנוּ", וְעַל־כֵּן הַנֶּפֶשׁ מִתְאֵוָה וְתֵאֵב לוֹ.

נג.

(ח"ב מו)

מְסִירַת־נֶפֶשׁ יֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה. כִּגּוֹן: שְׁנוֹתַן מְמוֹנָו לְצַדִּיקָה, וְהַמִּמּוֹן הוּא הַנֶּפֶשׁ, כִּי "אליו הוא נשא את נפשו"

(דברים כד, טו), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וספנות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

"ארבעים יפנו לא יסוף" (דברים כה, ג)

'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אנקמוהו רבנן דמתניתין (תנבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". (תקוני-זהר יב.)

ארבעים מלאכות חסר חד, אינו לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינו עשירה דלקה אדם, ועשירה לתורה, ועשירה לנחש, ותשעה לארבעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. (תקוני-זהר פה.)

נד.

(ח"א יא, ג"ד)

כשאינו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדה אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זהר כ"ב תצא רכ: תקוני-זהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) 'ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - פי "עז" עם הכולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה: "משפן משפן שני פעמים" (שמות לח, כא - שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) -

שני פעמים ל"ט. פי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשפן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה ה'ט"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשפן', הינו "משפן בבנינה" (שמות-רבה לא, י), בחינת ל"ט אורות.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משפן בחרבנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זהר יב, פה), בבחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יסוף" - הינו בחינת 'פגם-הברית', שהוא בחינת 'תוספות'.

פי "כל מקום שנאמר וא"ו, הוא מוסיף" (פסחים ה.), הינו בחינת "תוספות-קדשה", 'שמירת-הברית' - כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה".

נה.

(ח"א נז, בסוף)

העקר שיהיה לו 'אמונת-חכמים', ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד.

ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חסוֹשֵׁלֹם פנגד התורה - הוא צריך להאמין: שבודאי הם עושים נכונה על-פי התורה, פי התורה נמסרה להם.

כגון שאנו רואים שפרש בתורה (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים-ותשע מלקות דוקא". פי הם יודעים על-פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים-ותשע מלקות.

"יבמה יבא עליה וכו'. יקום על שם אחיו
המת וכו'. ואם לא יחפץ האיש וכו', מאן
יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו'. וחלצה
נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'" (דברים כה הו-ז)
- ענין 'יבום וחליצה' -

נד.

(ח"א כא, ו)

וזוה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים
כה, ט): "וירקה בפניו", "בפניו" דיקא
- פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה
אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-
ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה
"להקים שם אחיו המת" (שם שם, וז), ואינו
רוצה ליבם אותה.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - פי אין
רוצה להמשיך נשמת המת
בעולם שיוכל לתקן אור-הפנים'.

ובזה הרק, נראה לפעמים 'פני המת' -
'פני המת' דיקא. ובזה הרק הוא
נכלם, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על
שלא רצה "להקים שם אחיו המת".

וזוה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק
בפניה הלא תכלם שבעת ימים" -
בחינת "שבעה עננים" שעל-ידם מאיר 'פני
המנורה" (שם ח, ב). והוא לא רצה "להקים
שם אחיו המת", על-כּוּן: "וירקה בפניו",
והינו: 'בשת-פנים'.

וזוה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית
במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת
(תהלים כט, ט): "כלו אמר' כבוד", הפך של
"תכלם שבעת ימים".

ו'מרים' שפגמה בכבוד 'משה', שהוא
בחינת 'שפע אלקי', ופגמה

על-כּוּן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך
שכלו ודעתו רק לסמוך עליהם, פי
להם נמסרה התורה לדרשה.

נו.

(ח"א נט, ג-ד)

לְעֵתִיד שִׁיתַּבְטֵל כָּל הָרַע, אָזִי יִהְיֶה יוֹם
שִׁכְלוּ שִׁבְתָּ. - כּוּן עַל-יְדֵי 'עגולא'
ורבועא' שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה
נתהוה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת
"עגולא ורבועא" (הקדמת הזהר ה:).

וזוהו בחינת "בטול האסור בששים" (חלין
צח.).

"ששים" - זה בחינת 'עגולא', בחינת
'סמ"ך' שהיא 'עגולא', בחינת
'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז):
"וְאֵת מְלָכִים לְכַסֵּא", בחינת (שיר-השירים ה, ח):
"ששים המה מלכות".

וזה "אסור" שהיא ה'קלפה' - נתבטל על-
ידי "כסאות למשפט" (תהלים
קכב, ה), ואין זוכר אלא
'עגולא', פי זה באתגליא, ו'רבועא' מכסה
ב'עגולא'.

ועקר הכח של ה'סמ"ך' אינה אלא
מ'רבועא', הינו מהמ"ם, בבחינת
(דברים כח, ג): "ארבעים יפנו" - פי
ה'סמ"ך' מקבלת מהמ"ם, שהיא "כסאות
למשפט".

נח.

(חיי-מוהר"ן טז)

מה שכתב שם (בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו", שזה בחינת 'ענש היבום' - יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב רבי ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם.

"כי ינצו אנשים" (דברים כה, יא)

נט.

(ח"א ו, ו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג:). פירש רש"י: 'נוצות'. - זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): "כי ינצו אנשים".

הינו: שאין משיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים הרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה ל'שון: "דשמיטן", כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "וזוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבונו.

בבחינת "שבעת הירות" וכו' (במדבר שם), בשביל-זה נצטרעה - "דא סגירו דנהורא עלאה" (זהר תזריע מט:), הינו 'אור-הפנים', וכתוב בה (במדבר יב, טז): "תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים".

וזוה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - כי על-ידי "סגירו דנהורא עלאה" היא בבחינת 'מת', כי 'מצרע חשוב כמת' (נדרים סד:).

אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'יבום', שעל-ידי היבום, "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב. משפטים ק.).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהר"ן ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם - כי עכשו מקרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם. פי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת-זוג - מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזוה שפרש רבנו ז"ל: שבקש אהרן על מרים שפגמה בשביל-הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסין-שלום בענש היבום.

וזוה: "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו" - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מקרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה "ויאכל חצי בשרו" - הינו חצי גופו נאכל, שאין לו בת-זוג, שהיא 'חצי בשרו' 'פלג גופו'.

"לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה.
לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה
וקטנה. אבן שלמה וצדק יהיה לך, איפה
שלמה וצדק יהיה לך" (דברים כה יג-יד טו-טז)

סב.

(ח"א נח, ג)

משה רבנו, בכח שהיה כלול משלשה
אבות, היה לוחם פנגד 'עמלק',
בבחינת (ויקרא כו, כה): "חרב נקמת נקם
ברית".

פי ה'אבות' הן 'ברית', בבחינת (ויקרא כו, מב):
"וזכרתי את בריתי יעקוב וכו'."
ו'עמלק' טמא בריתם, בבחינת (דברים כה, יח):
"אשר קרף בדרך".

סג.

(ח"ב ה, יא)

על-ידי 'קלקול המשפט', בבחינת 'משפט
מעקל', בא חסוֹשֶׁלֹום 'טמאה
הידוע', וזה 'מעקל', או תיות 'עמל"ק' -
שעל-ידו בא הטמאה הנ"ל, בבחינת (דברים
כה, יח): "אשר קרף בדרך".

סד.

(ח"ב ה, ג)

'עמלק' טמא את ישראל בפגם 'תאות-
נאות', כמו שכתוב (דברים כה, יח):
"אשר קרף בדרך", בבחינת "מקרה לילה"
(דברים כג, יא) חסוֹשֶׁלֹום, שבא על-ידי בבחינת
'עמלק'.

פי 'עמלק' יונק מבחינת ה'דעת', בבחינת
(במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק",
שזה בבחינת (בראשית ג, א): "והנחש היה
ערום", שעל-ידי-זה בא חסוֹשֶׁלֹום טמאת
התאוה הזאת.

והתקון לזה: הוא התפלה של ה'בעל-
כח' שמתפלל בבחינת דין -
שעל-ידי-זה מוציאין מפנו מימי הדעת
שבלע מן הקדשה.

ס.

(ח"א לה, ח)

כשאדם עוסק במשאומתן באמונה -
אזי נופלים כל הקלפות
והעפוש ו'הארצות שסביבות האמונה"
(יחזקאל ה, ה), ועולים מפנה כל הניצוצות
הקדושים שבתוכם, בסוד אחד-עשר
סממני הקטרת, בבחינת (סנהדרין כ:):
"בריתות זרעו של עמלק".

וזה בבחינת (רות רבה א, ב): "למה נסמכה
פרשת 'בריתות זרעו של עמלק',
לפרשת 'משקלת' (דברים כה, יג-יד טו-טז) -
לומר: שבעון משקלת היה מלחמת
עמלק".

"אשר קרף בדרך" (דברים כה, יח)

סא.

(ח"א יט, ה)

מי שאין לו 'שלמות לשון-הקדש', אזי
ה'רוח-סערה' מקרר אותו ב'מקרה
לילה" (דברים כג, יא) בשנה, בבחינת (דברים כה,
יח): "אשר קרף בדרך" - לשון 'קרירות'.

"בדרך" - הוא בבחינת (משלי ל, כ): "בן דרך
אשה מנאפת" - שה'רוח-סערה'
הולך דרך ה'תרגום', שהוא בבחינת 'ננה',
ויונק מן ה'חשמ"ל".

"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)

"מפת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה"
(רש"י; במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

סה.

(ח"א נו, ה)

עֵמֶלְק' שהוא **מַלְכוּת־הַרְשָׁעָה**, רודף **מַחֲנֶה דָן**, שהוא **בְּחִינַת מַלְכוּת־דִּקְדֻּשָׁה**. כמו שפתיב (דְּבָרִים כה, יח): **"וַיִּזְנֶב בָּךְ וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"** - דְּהֵינּוּ: בעת שאין להם פח **מַלְכוּת־דִּקְדֻּשָׁה**, שהיא **בְּחִינַת "יָרָא אֱלֹקִים"**.

סו.

(ח"א קלה)

עַל־כֵּן נאמר בעמלק (דְּבָרִים כה, יח): **"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים וְכוּ' וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"** - כי עקר פחו היה: **מַחֲמַת שְׁלֹא הָעֵלוּ** את ה'**מַלְכוּת־דִּקְדֻּשָׁה**, **מַחֲמַת שְׁלֹא הָיָה לָהֶם 'יָרָא אֱלֹקִים'**, שהוא **בְּחִינַת מַלְכוּת'**.

סז.

(ח"ב יט)

עֵקֶר הַתְּכֵלִית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כָּלֵל וכו'.

והוא אסור גדול מאד להיות מחקר חס' ושלום וללמד ספרי החכמות, כי יש **'אבן נגף'** בכל חכמה וחכמה שהיא **בְּחִינַת עֵמֶלְק'**, שעל־ידי־זה יכולין לפל חס' ושלום.

כי **עֵמֶלְק'** ה'יה **'פִּילֹסוֹפִי'** ו'**מַחְקֵר'**, וכפר בעקר, כמו שפתיב (דְּבָרִים כה, יח): **"וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"** - דְּהֵינּוּ: שהוא רק נוהג על־פי חכמות, ואין לו **'יָרָא'** כָּלֵל.

רק הצדיק הגדול מאד, יכול להכניס עצמו בזה ללמד ה'שבע חכמות', והוא מחזיק עצמו ונשאר קיים על עמדו על־ידי אמונה. כי (משלי כד, טז): **"שִׁבְעַת יְפוּלֵי צַדִּיק וְקוֹס"**, סופי־תבות **עֵמֶלְק'**.

והמחקרים והכופרים, מפרשים כל התורה כלה, על־פי חכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו מצוות מעשיות המפרשים בתורה, מפרשים הכל שמרמזים רק על שכליות וחכמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזהו שאמרו רז"ל (במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): **"שהיה עמלק חותך מילות וזורק כלפי מעלה"** - כי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנצטוה בה 'אברהם אבינו', שהיה ראש למאמינים. ו'עמלק' שהוא בְּחִינַת הפילוסופים והכופרים, הוא כופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו: **"חותך מילות וזורק כלפי מעלה"** - שכופר ב'מצות מילה', וזורקה כלפי מעלה אל השכל. - ועקר הכנעתו על־ידי אמונה.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח" (דְּבָרִים כה, יט)

סח.

(ח"א ו, ז)

"להכרית זרעו של עמלק" (סנהדרין כ:). זה בְּחִינַת (תהלים מז, ד): **"יִדְבֵר עַמִּים תַּחְתִּינוּ וְלֹא־עַמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ"**, בְּחִינַת 'חיריק', נקדה התחתונה של אלף, בְּחִינַת: **"תחת רגליו"** (שמות כד, י), בְּחִינַת: **"והארץ הדם רגליו"** (ישעיה סו, א).

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֶק" - היא בְּחִינַת
 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחִתּוֹנָה. כִּי
 עָקַר 'מַחֲיית עַמְּלֶק' תְּלוּי בִ'יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יז, ט): "צֵא הִלָּחֵם בְּעַמְּלֶק".

ס.ט.

(ח"א ל, ו; ח"א קלה)

צָרִיךְ לְחַתֵּךְ וּלְהוֹצִיא ה'מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה',
 מִבֵּין ה'אַרְבַּע גְּלוֹת' שֶׁל ה'אַרְבַּע
 מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא, וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל
 אֹר־הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְש־רִגְלִים.

וְזֶה (שְׁמוֹאֵל־א טו, לו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׁמוֹאֵל אֶת
 אָגָג". וּפְרָשׁ רַש"י: "וַיִּשְׁפֹּף - הִתְכוּ
 לְאַרְבַּע".

הֵינּוּ: שְׁחַתְךָ וְהַבְּדִיל אֶת הַדָּל"ת, בְּחִינַת
 'מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה', מ'אָגָג', שֶׁהוּא
 'כְּלָלוֹת אַרְבַּע מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא', כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר כד, כ): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֶק",
 וְהַעֲלָה אוֹתָהּ אֶל 'אֹר־הַפְּנִים', בְּשִׁלְש־
 רִגְלִים.

וְזֶה: 'וַיִּשְׁפֹּף' - רֵאשִׁית־תְּבוֹת: "ש'בוֹעוֹת
 ס'בוֹת פ'סח".

לקוטי תפלות

פרשת כי תצא

מפתח התפלות

מעודדנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו (ח"ב מד).

[ה] "פי תבנה בית חדש" - שינזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין; ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו' (ח"א קמה).

[ו] "ונשמרת מכל דבר רע" - "שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טמאה בלילה"; "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מ'מקרה-לילה' חס-ושלום (ח"א יט).

[ז] "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מרבנים ודינים שאינם הגונים המקלקלים את המשפט, ומביאין חס-ושלום טמאת 'מקרה-לילה' על-ידי עוות דינים; ונזכה להשמר ולהנצל תמיד מ'מקרה-לילה', ונזכה לתקון-הברית בשלמות (ח"ב ה).

[ח] "פי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מפגם הברית ומ'מקרה' מענתה ועד עולם (תפלה שלאחרי תקון-הכללי).

[א] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה לשוב בתשובה שלמה, אפלו אחרי שתעינו כל-כך פשה אבד (ח"א פג).

[ב] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה שהשם-יתברך והצדיקים לא יתיאשו מאתנו, ויחפשו אותנו פשה אבד (תפלות ותחנונים, השמטה ללקוטי תפלות ח"א פג).

[ג] "השב תשיבם לאחיה"; "עד דרש אחיה אתו והשבתו לו" - שינזכה למצא כל אבדותינו על-ידי הצדיק-האמת; ושינזכה לשוב כל המניעות, ולהתקרב אליו, ולהתיגע ולטרח בכל כחנו, לחפש ולבקש אצלו, אחר כל אבדותינו שאבדנו מעודדנו עד היום הזה (ח"א כז).

[ד] "השב תשיבם לאחיה" - שינזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו

[ט] 'וְהָיָה מַחְנִיךָ קְדוֹשׁ' - שְׁנֹזֶבֶת שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח, חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה (ח"ב).

[י] "אַרְבַּעִים יָפְנוּ לֹא יִסִּיף" - עֲנִין ל"ט מְלָקוֹת' - שְׁנֹזֶבֶת לְהַנְצִל מִה'ל"ט קְלָלוֹת, שֶׁהִיא הַטְּרָחוֹת וַיְגִיעוֹת אַחֲרֵי הַפְּרִנָּסָה, וְנֹזֶבֶת ל"ט אֹרוֹת, בְּחִינַת ל"ט מְלָאכָת הַמְּשָׁפָן, וְנִהְיָה שְׁמַחִים בְּחֻלְקָנוּ תְּמִיד (ח"א יא).

[יא] "יְבִמָּה יָבֵא עָלֶיךָ וְלִקְחָהּ לּוֹ לְאִשָּׁה וַיְבַמָּה"; וְחֻלְצָה נִעְלוּ מֵעַל רַגְלוֹ" - מְצוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה'

- שְׁנֹזֶבֶת שְׁלֵא נִצְטָרַךְ לְבֵא חֲלִילָה לְיַדֵי יְבוּס וְחֻלְצָה, וְנֹזֶבֶת בְּלָנוּ ל'זָרַע שֶׁל קַיְמָא'; וְכָל אוֹתָן שְׁצָרִיכִין לְקַיֵּם מְצוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה', שְׁיִזְכּוּ לְקַיְמָם בְּשִׁלְמוֹת (ח"א נא).

[יב] "זָכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמָלֶךָ וְגו'." אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ, וַיִּזְנֵב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשְׁתִּים אַחֲרֶיךָ וְאֵתָה עֵיף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - שְׁנֹזֶבֶת לְהַנְצִל מִדְּרָכֵי הַמַּחְקָרִים וְחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת, וּמֵאֲבָנֵי-נֶגֶף שְׁלֵהֶם, אֲשֶׁר בְּכֵלֶם מִנְּח 'קְלַפֵּת וְזִהְמַת עֲמָלֶךָ' שֶׁהוּא ה'אֲבָן-נֶגֶף' שֶׁבְּכָל הַחֻכְמוֹת (ח"ב יד).

וּמִתּוֹעֲבִים מְאֹד מְאֹד, לְדָרְכִים רָעִים וּמִבְּלָבָלִים מְאֹד.

כִּי הִרְעוֹתִי אֶת מַעֲשֵׂי מְאֹד, חָטָאתִי עֹוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי, וְהִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת הַיִּצָּר-הָרָע. עַד שֶׁבָּאתִי לָמָּה שֶׁבָּאתִי, וְקִלְקַלְתִּי מֵה שֶׁקִּלְקַלְתִּי.

וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם עַל-יָדַי כָּל עֲבָרָה וְעֲבָרָה, וְעַל-יָדַי כָּל הִרְהוּר וְהִרְהוּר, וְעַל-יָדַי כָּל פָּגַם וּפָגַם, תְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה מְאֹד. וּמִכָּל אֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים, יוֹצֵאִין עוֹד דְּרָכִים נְבוֹכִים וְתוֹעִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה.

וְהִיִּיתִי הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְלֹא הָיָה דִי לִי מֵה שֶׁכָּבַר נִתְעִיתִי הַרְבֵּה עַל-יָדַי הָעוֹנוֹת הָרָאוּשׁוֹנִים שֶׁעָשִׂיתִי, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי עָלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם חֲדָשִׁים, עוֹנוֹת עַל עוֹנוֹת, וּפְשָׁעִים עַל פְּשָׁעִים,

⊙ [א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פג ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רה, 'תעיתי כשה אבד')

"הַשֵּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֲרֶיךָ" (דְּבָרִים נב, א)

"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבַד, בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מְצוֹתֶיךָ

לֹא שָׁכַחְתִּי" (תהלים קיט, קעו)

שְׁנֹזֶבֶת לְטוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אֶפְלוּ

אַחֲרֵי שֶׁתְּעִינּוּ כָּל-כֶּךָ כְּשֶׁה אֲבַד

"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד, בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מְצוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי." "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ". רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "אִם אָמַרְתִּי אֶסְפְּרָה כְּמוֹ", שֶׁתְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים, מִיּוֹם הָיִיתִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יִקְצְרוּ הַיּוֹם יְרִיעוֹת, וְלֹא תוּכַל הָאָרֶץ לְהַכִּיל אֶת כָּל דְּבָרֵי.

וְלֹא יִסְפִּיקוּ כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבוֹיּוֹת, וְכָל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לְבַאֵר וּלְסַפֵּר אֶת עֲצֵם רַבּוּי הַתְּעוֹת וְהַנְּבוּכָה, שֶׁתְּעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים וּפְגוּמִים

וְחֻטָּאִים עַל חֻטָּאִים, וְהִרְהוּרִים עַל הִרְהוּרִים, וּמַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת עַל מַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת, בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים עַל בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְגּוּ עָלוּ עַל צְוָאֲרֵי הַכְּשִׁילוֹ כַּחַי.

"מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק, שְׁטַחְתִּי אֵלַיךָ כַּפִּי", עֲזַרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי, וְכָל־כֶּף תַּעֲיִתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, לְדַרְכִּים מְבַלְבְּלִים וְנִבְוֹכִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ אִם אַתָּה מְרַחֵם עָלַי, וְאַתָּה קוֹרָא וּמְכַרִּיז וּמְרַמֵּז אֵלַי, אֵינִי שׁוֹמֵעַ וּמְפִיר הַיֵּטֵב קוֹל קְרִיאָתְךָ, וְעַדִּין לֹא שָׁבַתִּי מִטַּעוֹתַי.

אֲוִי לִי וַי לִי, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁל תְּחִנָּה וּבִקְשָׁה וְצַעֲקָה וְחִרְטָה שֶׁבְּעוֹלָם, כָּלֵם הַיִּתִּי צָרִיךְ לְצַעֵק כָּבֵד לְפָנָי כַּמָּה שָׁנִים.

וְעַתָּה אַחַר שֶׁהוֹסַפְתִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה כַּמָּה וְכַמָּה חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, מָה אוֹסִיף לְדַבֵּר עוֹד, וּמִי יוּכַל לְחַדֵּשׁ דְּבוּרִים יוֹתֵר, מִי יִשׁוּם לִי פֶה לְדַבֵּר עוֹד כַּפִּי מַה שְּׁאֲנִי צָרִיךְ לְדַבֵּר עִתָּה.

וּבְפָרֹט שְׁבָאַמַּת אֵינִי זוֹכֵה לְדַבֵּר בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמַּת, אָפְלוּ הַדְּבוּרִים שֶׁהֵייתִי צָרִיךְ לְדַבֵּר, אִם לֹא הֵייתִי עוֹשֶׂה כִּי אִם חֶלֶק מֵאֵלֶּף וּרְבֵבָה מִמָּה שְׁעָשִׂיתִי. אוֹי אוֹי אוֹי, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה חִילִים אֲגַבֵּר. כְּכֹלֵב מֵת אָנִי מִנַּח לְפָנֶיךָ, כְּטִיט הַנְּרוֹק אָנִי נִשְׁפָּךְ לְפָנֶיךָ. הָרִי אָנִי לְפָנֶיךָ מְלֹא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֹא חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים

מִכֶּפֶף רַגְלִי וְעַד רֵאשׁ, מִיּוֹם עָמַדִי עַל דַּעְתִּי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עֲזַר לְתוֹעָה וּנְתַעָה בְּדַרְכִּים נִבְוֹכִים וּמְקַלְקְלִים, וּמַחְשְׁבוֹת מְבַלְבְּלוֹת כְּמוֹנֵי הַיּוֹם. הוֹרְנִי הַדְּרֵךְ הָאֲמֵת וְהַעֲצָה הַנְּכוֹנָה, בְּאִפְּן שְׂאֲזֹכָה לְהַגִּיעַ מִהֵרָה לְהַדְּרֵךְ־הַיֵּשֶׁר, כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת, וְאַזְכָּה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת, וּלְעַבְדְּךָ בְּאַמַּת בִּירְאָה וְאַהֲבָה.

חַנּוּנִי וּפְדוּנִי, "כְּחֹסְדֶךָ חַיְנִי, וְאַשְׁמְרָה יְעֻדוֹת פִּיךָ. הַדְּרִיכֵנִי בְּאַמַּתְךָ וְלַמְדֵנִי, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם. הוֹרְנִי יְהוָה דְּרֵךְ חֻקֶיךָ, וְאַצְרְנָה עֵקֶב. חֹסְדֶךָ יְהוָה מְלֹאָה הָאָרֶץ, חֻקֶיךָ לַמְדֵנִי."

☪ [ב] תפלות ותחנונים ☪
הַשְׁמָטָה לְלִקּוּטֵי תְּפִלוֹת ח"א פג
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנ, 'תעיתי כשה אבד')
"הַשֵּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֶיךָ" (דברים כב, א)
"תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אֲבִד, בְּקִשׁ עַבְדְּךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ
לֹא שָׁכַחְתִּי" (תהלים קיט, קעו)
 שְׂנֹזְכָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ וְהַצַּדִּיקִים לֹא יִתְאַשּׁוּ
 מֵאַתְנֵנוּ, וַיִּחַפְּטוּ אוֹתְנֵנוּ כְּשֶׁה אֲבִד

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּבֵר הַזְּהִרְתָּנוּ וְזִרְזַתָּנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, לְהַזְדַּרֵּז וּלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּבַחֲרוּתִי, בְּעֵת שְׁאֲנִי נֶעַר וְרַךְ וְ"עוֹל יָמִים", וְעַדִּין לֹא נִתְעִיתִי כָּל־כֶּף בְּהַדְּרִכִּים הַנְּבוֹכִים, וְגַם לֹא שָׁכַחְתִּי עַדִּין

את קולך הקדוש שאתה קורא ומכריז
אלי בכל פעם לשוב אליך.

ועתה מה אעשה, אחרי אשר לא
שמעתי בקול מורי ורבותי,
והזקנתי בחטאי כל-כף, וכמעט אשר
שכחתי את קול קריאתך וקול התורה
והמצוות, אשר מכריזין וקוראין לפני
תמיד לשוב מדרך הנבוכים, ואיני שומע
ומכיר בקולם כלל.

אבל אף-על-פי-כן, כבר הודעתנו: כי
אין שום יאוש בעולם כלל,
ועדין יש תקנה, כי אתה "חושב
מחשבות לבלתי ידח ממך אפלו מי
שנדח" כבר לגמרי חס-ושלום, ואתה
חושב מחשבות לקרבו אליך, "כי לא
תחפץ במות המת, כי אם בשוב רשע
מדרך וחייה, ועד יום מותו תחכה לו, אם
תשוב מיד תקבלו".

ואני רואה ומביט מרחוק, עצם רחמיך
וחסדיך הרבים עלי, גם עתה, כי
גם "עד זקנה ושיבה אל תעזבני", ואתה
חושב מרחוק להיטיב אחריתי, ואתה
קורא אותי ומרמז לי ברמזיך הקדושים
בכל פעם גם עכשו, לרחם עלי מעתה
על-כל-פנים, ולעזב דרכי הרע,
ומחשבותי המגנות, ולשוב אליך,
ותרחמני.

ולפעמים אתה קורא אותי בקריאה
ממש, על-ידי צדיקיך
הקדושים, שמוכיחין אותי ב"תוכחה
מגלה מאהבה מסתרת".

וכמה פעמים אין מספר, אשר הסברת
לי פנים, והראית לי דרכי טובך
ורחמיך הגדולים עלי. נודה לך ונספר
תהלתך, על נסיה שבכל יום עמנו, ועל
נפלאותיך וטובותיך שבכל עת.

ואפלו אם לפעמים אתה בועט בי,
ומכה אותי ביסורים, חס-
ושלום, גם זה הוא ברחמים וחסדים
גדולים, והכל לטובתי, בכדי למרק
עוונותי, ולהזכירני לשוב בתשובה
שלמה לפניך.

וגם ידעתי, כי גם התורה והמצוות
עדין מכריזין וקוראין לפני בכל
פעם, ומעוררין את לבבי לשוב אליך.
ואם כי לא זכיתי עדין לשמע בקולם
ולקים דבריהם, אבל על-כל-פנים יודע
אני ומבין מכל-זה, כי עדין לא נתאשפת
ממני חס-ושלום מלקרבני אליך.

על-כן, כל עוד נשמתי בי, אזעק
ואשוע אליך, שתמהר לבקש
אותי להחזירני אליך, כל זמן שלא
שכחתי עדין לגמרי חס-ושלום את קול
התורה והמצוות.

ותשמע ותקבל תפלתי זאת בזכות דוד
המלך עליו השלום, שהיה
צדיק גדול ונורא מאד, וכן שארי
הצדיקים הקדושים שהיו אחריו והם
צעקו אליך: "תעיתי כשה אבד בקש
עבדך, כי מצותיך לא שכחתי".

בזכותם וכחם הגדול, חוס וחמל גם
על צאן אובדות ונפשות
הנדחות כמוני היום, ואזכה גם-כן להיות

בְּכָל־ל הָאֲבֹדֹת הַמִּתְבַּקְּשׁוֹת עַל בְּעֲלֵיהֶן,
וּתְבַקֵּשׁ אַחֲרַי עַד שֶׁתִּמְצָאֵנִי, וְתַחְזִירֵנִי
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָי.

⊗ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קכז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קפח, 'צריך לנסע להצדיק)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

"עד דרש אחיק אתו והשבנתו לו" (דברים כב, ב)

שְׂנֹזֶפֶה לְמִצָּא כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק־הָאֲמֵת;
וְשְׂנֹזֶפֶה לְשֹׁבֵר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְלַהֲתַקְרֵב אֵלָיו,
וְלַהֲתִיַּגֵּעַ וּלְטַרַח בְּכָל פְּחָנוֹ, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אֶצְלוֹ, אַחֲרַי
כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁאֲבָדְנוּ מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם־הַזֶּה

"נִשְׁכַּחְתִּי כִּמֵּת מִלֵּב הָיִיתִי כְּכֹלִי אֲבָד.
תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד בְּקֶשׁ
עֲבָדְךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "מִי יִתְּנֵנִי כִּירְחֵי
קָדָם, כִּימִי אֱלוֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי. בְּהִלּוֹ
נֵרוֹ עָלַי רֵאשִׁי, לְאוֹרוֹ אֶלְךָ חֶשֶׁךְ."

מִלֵּא רַחֲמִים, אַתָּה יוֹדֵעַ כָּל הַהִשְׁגוֹת
וְהַיְדִיעוֹת שֶׁיִּדְעָה וְהַשִּׁיגָה נִשְׁמַתִּי
קָדָם שֶׁיִּצְאָה לְאוֹיֵר הָעוֹלָם־הַזֶּה, בְּעֵת
שֶׁהִיִּתִי בְּמַעֵי אִמִּי בְּתִשְׁעָה יְרַחֵי לְדָה,
שֶׁהָיָה נֵר דוֹלֵק עַל רֵאשִׁי וְהִיִּתִי מִבֵּיט בָּהּ
מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ.

וּבִיּוֹן שֶׁיִּצְאֵת לְאוֹיֵר הָעוֹלָם, מִיָּד נִשְׁכַּח
וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל הָאוֹר הַגָּדוֹל
הַזֶּה. וְאֲנִי צָרִיךְ כָּל יְמֵי חַיֵּי לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרָהּ, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ בְּכָל כַּחֲסֵי
אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי שֶׁאֲבֹדְתִי וְשִׁכַּחְתִּי.

וְאֲנִי בְּעֵצָם גְּשָׁמִיוֹתַי וְקִשְׁיוֹת עֲרַפִּי, לֹא
דֵי שְׁלֵא הַשְׁתַּדְּלֵתִי לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ

כְּרֵאוּי אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי, אִף גַּם עָשִׂיתִי מִהַפֶּךְ
אֶל הַפֶּךְ. כִּי הִלְכֹתִי אַחֲרֵי תַּאֲוֹת לְבִי,
וְהִרְבִּיתִי לְחַטָּא וּלְפִשְׁעַ נְגִדָךְ, אֲשֶׁר עַל־
יָדָם הוֹסַפְתִּי לְאֲבָד בְּיָדַיִם עוֹד הִרְבָּה.

עַד אֲשֶׁר נִתְרַחַקְתִּי מִמְךָ כְּמוֹ
שֶׁנִּתְרַחַקְתִּי, וְנִשְׁכַּח וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל
טוֹב נִשְׁמַתִּי, כָּל טוֹב הַנִּצְחֵי, כָּל טוֹב
הָאֲמֵתִי.

וְאֲנִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ אִיךָ לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי, אֲבֹדוֹתִי
הָרַבּוֹת מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר כִּמְעַט אֲבֹדְתִי אֵת
עֲצָמֵי לְגַמְרֵי חֵסֶד־וְשְׁלוֹם. "לוֹלִי יְהוָה
עֲזַרְתָּה לִּי, כִּמְעַט שָׁכְנָה דוּמָה נִפְשִׁי.
לוֹלִי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשַׁעֵי, אֲזִ אֲבֹדְתִי בְּעַנְיִי."

וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ תְּעַלּוֹמוֹת עַד
אֵינְךָ חֶקֶר, צוֹפֵה נִסְתָּרוֹת, צוֹפֵה וּמַבִּיט עַד
סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת.

אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כָּל אֲבֹדוֹתֵי הָרַבִּים
הַיִּכֵּן הֵם, וּבְחִסְדְּךָ הַגָּדוֹל חֲמַלְתָּ
עָלֵינוּ חֲמַלָה גְּדוֹלָה וַיִּתְּרָה, וְגִלִּיתָ לָנוּ:
שֶׁכָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הֵם
אֶצְלֵ הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִיִּים.

אַבֵּל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים מְאֹד, אָנוּ
רַחוּקִים מְאֹד מִהַצַּדִּיקִים
הָאֲמֵתִיִּים, אֲשֶׁר אֶצְלָם הֵם כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.
וְאֵינְךָ אֲתָנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, מִי הוּא הַצַּדִּיק־
הָאֲמֵת אֲשֶׁר אֶצְלוֹ כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.

מִכָּל־שָׁכֵן שֶׁאֵינְךָ אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ
אִיךָ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אֶצְלוֹ,
אַחֲרֵי כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ הָרַבּוֹת וְהָעֲצוּמוֹת שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

מלא רחמים, "פקח עיניך וראה שוממותינו", שאנו הולכים כתועים ואין לבקש, פיתומים ואין להם אב, כטמאים ואין לטהר, כדלים ואין להננם.

"אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי". להיכן אנוס לעזרה, אל מי מקדושים אפנה, "ואמר אבד נצחי ותחלתי מה'. זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו".

על-כן באתי לפניך בעל הרחמים האמת, שתרחם עלי למען שמך, ותחוס ותחמל עלי בעצם חמלתך, יהמו ויכמרו מעיך ורחמיך עלי, ותפקח את עיני מהרה, שאזכה לראות ולידע את הצדיק-האמת אשר כל אבדותי הם אצלו.

ואזכה לשבר כל המניעות, ולהתקרב אליו מהרה. וברחמיך תסיעני, שאזכה להתיגע ולטרח ולהשתדל בכל כחי כל ימי, לחפש ולבקש אצלו אחר כל אבדותי שאבדתי מעודי עד היום-הזה.

עד אשר אזכה למוצאם בחיי מהרה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת, להפיר אותך, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך באמת.

ותשמרני ותצילני מעתה, שלא אובד עוד שום אבדה כלל מעתה ועד עולם.

רחם עלי למען שמך, חמל על תפלת הערער כמו שכתוב: "פנה אל תפלת הערער, ולא בזה את תפלתם". וכתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני, ולא הסתיר פניו ממנו, ובשועו אליו שמע. תודיעני ארח חיים, שבע שמחות את פניך, נעימות בימיך נצח". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב מד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פח, המלאכים המכופשים אחרי האבדות)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

שנזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו מעודנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו

"אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים", אבי שבשמים, "מלכי ואלהי כי אליך אתפלל".

"יהוה חקרתי ותדע. אתה ידעת שבתי וקומי, בנתה לרעי מרחוק. ארחי ורבעי זריתי, וכל דרכי הספנתה. כי אין מלה בלשוני, הן יהוה ידעת כלה. אחור וקדם צרתני, ותשת עלי כפכה. פליאה דעת ממני, נשגבה לא אוכל לה. אנה אלך מרוחק, ואנה מפניך אברח. אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך".

רבונו של עולם, מלא רחמים, "חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח", רחם עלינו למען שמך, וקבץ נדחנו מארבע פנפות הארץ, בקש ברחמך צאן אוכדות, "צאן נדח ואין מקבץ". רבונו של עולם, "תעיתי כשה אוכד, בקש עבדך".

רבונו של עולם, מרב עניי ועמלי, ומרב עצם עוונותי ופשעי הרבים והעצומים בלי שעור וערך ומספר, ומעצם בלבול דעתי מרבוי הפגמים שפגמתי בעוונותי מעודי עד היום הזה.

על-כן איני יכול לפתח פי לדבר כלל, וקשה וכבד עלי מאד מאד, לפרש שיחתי לפניך, וגם אי-אפשר לפרש כל שיחתי לפניך ככל אשר עם לבבי, כי "צרות לבבי הרחיבו" מאד, אשר לא יספיק הזמן לפורטם, "כי רבות אנחותי ולבי דוי".

אבל אף-על-פי-כן, הציקתני רוחי "ועצור במלין לא אוכל", אמרתי אשיחה וירוח לי, אדברה ויעבר עלי מה, אולי אזכה עתה, למצא הנקדה-טובה השיך ללבי עתה באמת, שאזכה על-ידיה לשוב אליך מעתה באמת.

ואיך שהוא איך שהוא, איך שנפלנו וירדנו בגלות המר הזה, למקומות שירדנו, כל אחד לפי ירידתו, עם-כל-זה עדין חובה עלינו על כל אחד ואחד, לחתר ולבקש ולחפש, אחר אבדותנו הרבות והעצומות מאד בלי שעור וערך, אשר אבדנו בגלגול זה

ובגלגולים אחרים, על-ידי תאוותינו הרעות.

אולי נזכה לעורר רחמים גדולים אצל בעל הרחמים המרחם על כל האובדים והנדחים, הגוזר בתורתו להשיב אבדות, אולי יש תקוה למצא איזה אבדה מאבדות נפשנו הרבים, אולי נזכה למצא מקצתם או כלם.

ואף-על-פי שאני בעצמי החיב מכל הצדדים, כי אבדתי לדעת מה שאבדתי, ובעוונותי-הרבים מחמת תאוותי הרעות, הייתי כמו שוטה המאבד מה שנותנין לו.

אף-על-פי-כן, אולי אזכה ברחמך, למצא עוד איזה נקדה-טובה אמתית, שתוכל להתגבר על כל מה שאני צריך להתגבר.

באפן שאזכה מעתה לשוב אליך באמת, ולחפש ולבקש ולמצא כל אבדותי ואבדת אחרים, להשיבם כלם למקומם הראוי, למקור שנחצבו משם, באפן שיתקנו כלם בתכלית התקון באמת, כרצונך הטוב.

רבונו של עולם, מלא רחמים, אתה גלית לנו על-ידי חכמך הקדושים: "שהעקר הוא תקון-הברית", כי זה עקר הנסיון והמתקלא של כל אדם בעולם-הזה, ורק בשביל זה בא האדם לעולם-הזה כדי שיתנסה בנסיון זה, ועל-ידי-זה יזכה למה שיזכה אם יעמד בנסיון ובצרוף הזה, אשר כל התורה כלה תלויה

בזה, כי 'שמירת-הברית' הוא יסוד הכל".

ועתה מה אומר ומה אדבר, אחרי שפגמתי הרבה בפגם-הברית כאשר פגמתי (ובפרט וכו').

"על-כן דברי לעו", ואיני יודע מהיכן להתחיל לדבר. אבל כבר גזרתי עלינו על-ידי צדיקיך-האמתיים, לצעק אליך תמיד, ולהתפלל ולהתחנן לפניך תמיד, בין בעליה בין בירידה לפי בחינתנו, יהיה איך שיהיה, לא נחריש ולא נשקוט מלזעק ולצעק ולהתחנן אליך תמיד.

כי חסדיך לא תמים ורחמיך לא כלים, כי אתה יהוה אלהינו "גדלת מאד", וכגדלתך כן חסדיך ורחמיך, וכאשר "לגדלתך אין חקר", כי אין חקר לרחמיך וחסדיך.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון 'פונות אלול' בשביל 'תקון-הברית'. "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי", ואיני יודע הדרך כלל לכון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לפי בתלמוד תורתך, ועזרני וזפני ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השיכים לזה, ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך. עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שנזכה מהרה ליתקון-הברית בשלמות.

וברחמיך הרבים תצוה למלאכיך הקדושים האוחזים בידם שופרות, הממנים לבקש ולחפש ולחפר ולחתר אחר אבדות.

שישתדלו בתקון נפשנו, ויבקשו ויחפרו אחר כל האבדות שאבדנו בענינו, מעודנו עד היום הזה, על-ידי תאוותינו הרעות, ובפרט על-ידי 'פגם-הברית'.

את כל מה שאבדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, הכל יחפרו ויחפשו וימצאו כלם מהרה, ויחזירו אותם לנו, באפן שיתקנו נפשותינו על-ידי-זה, בתכלית התקון באמת, כרצונך הטוב.

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף-על-פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם לבאר אפס קצה, מהתחנות ובקשות וודוים והפצרות ופיוסים ותפלות שאני

צריך להתפלל בענין זה, על העבר ועל ההווה ועל העתיד. אך מה אעשה, כי דברי נסתתמין.

אנא יהוה, מלא רחמים, עזרנו ושמרנו מעתה, שלא נאבד עוד כלל על-ידי תאות רעות חס-ושלום. רק נזכה מעתה, לשבר ולבטל מאתנו כל התאות רעות.

ותצוה ברחמיה, להחזיר ולהשיב לנו כל האבדות שאבדנו מכבר, הן בגלגול זה הן בגלגולים שעברו.

וזכנו ברחמיה הרבים, לקים מצות תקיעת שופר בראש-השנה, בשלמות כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה, ותרי"ג מצות התלויים בה, באימה וביראה, ובאהבה ובשמחה וחדוה גדולה.

ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים בראש-השנה, וכשרים, שיהיה להם כח לעורר על-ידי 'קול השופר', את 'קול השופר העליון', אשר אתה עתיד לתקע בו לחרותנו.

ועל-ידי-זה תקבץ נדחינו, ותשיב לנו את כל אבדותינו שאבדנו מעולם עד היום הזה.

אלהינו ואלהי אבותינו, תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גליותנו, וקרוב פזורנו מבין הגוים, ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ, וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו.

ויקיים מהרה מקרא שכתוב: "והיה ביום ההוא, יתקע בשופר גדול,

ובאו האובדים בארץ אשור, והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו ליהוה בהר הקדש בירושלים". ונאמר: "ואדני אלהים בשופר יתקע, והלך בסערות תימן, יהוה צבאות יגן עליהם, כן תגן על עמך ישראל בשלומך". עושה שלום במרומו, הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל, ואמרו אמן.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"א קמה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רסו, ז'למקנהו עשה סכת)

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

שנזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין; ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו'

ובבן יהי רצון מלפניך מלא רחמים וחסדים, שתשפיע עלינו דעת שלם ואמתי על-ידי מצות ספה הקדושה, באפן שנזכה אנחנו וכל עמך בית ישראל הצריכים לבנות בית, שלא יזיק לנו הבנין כלל, ולא יגיע לנו שום סכנה בגוף ונפש וממון על-ידי בנין ביתנו.

רק אדרבא, נזכה כל אחד ואחד לבנות בית בקדשה ובטהרה גדולה, בחכמה בתבונה ובדעת דקדושה. ויקים מקרא שכתוב: "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן. ובדעת חדרים ומלאו כל הון יקר ונעים".

ונבנה ביתנו לשם יהוה, לעסק בו בתורה ותפלה, ולהכניס בו אורחים הגונים, עד שיהיה ביתנו בית-

תורה ותפלה, בית ועד לחכמים, ונקרא שם "בשם יהוה אל עולם".

ותפרם עלינו ספת שלומך תמיד, ובצל כנפיק תסתירנו. ונזכה כל אחד ואחד המכרח לעסק בבנין, שלא יזיק לו הבנין כלל.

רק תשמרנו ותגן עלינו בכח קדשת ספה שעמך ישראל מקימים, שנזכה לבנות הבית בחכמה אמתית, למען שמך לבד.

ויהיה ביתנו, "בית שמגדלין בו תורה ותפלה", שנזכה לדבר בביתנו, הרבה דברי-תורה ותפלה, כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים.

ונזכה להמשיך בתוך ביתנו, שפע טובה וברכה, ורחמים וחסים, וכל טוב אמתית לנצח בגשמיות וברוחניות בזה ובבא.

וברחמיך הרבים תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבנין ביתנו בשפע גדול, ולא יגיע לנו שום עניות ולא שום חסר על-ידי בנין ביתנו. ולא יטריד אותנו הבנין חסוֹשֵׁלֹום, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת.

ותזמין לנו לכל אחד ואחד, עצים המסגלים לביתו, ויהיו מסדרים בהבנין כפי הסדר הראוי להם מששת ימי בראשית. ותסבב כל הסבות

לטובה, באפן שיהיה הבנין רק לטובה בכל האופנים, לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו.

מלא רחמים, אתה לבד יודע כל מה שנעשה בענין הבנינים, וכמה סכנות יש בהם. אבל אתה יודע כמה וכמה מכרחים לבנות ביתם, כי אי-אפשר לשבת בחוץ, ובפרט איש ישראל שצריך בית לעבודתו, לקבל בו שבת ויום-טוב, ולהכניס אורחים, ולגדל בו בניו לתלמוד-תורה.

ומה יעשה בשר-ודם קרוץ מחמר נבער מדעת, ובפרט פמוני היום, לכונן רצונך באמת בענין זה ובכל הענינים.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתנהג תמיד כרצונך באמת. "יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף". ויקים בנו מקרא שכתוב: "יהוה ישמרך מכל רע ישמר את נפשך. יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

ותמחר ותחיש לגאלנו, ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי, עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי, פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגאלי.

❁ [זו] לקוטי-תפלות ח"א יט ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבוקים')

"וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע" (דְּבָרִים כג, י)

"שְׁלֵא יִהְיֶה רָע בְּיָדֶיךָ וְיָבֵא לְיָדֶיךָ טְמֵאָה בְּלִילָה"
(שְׁבוּעוֹת זָרָה ב:)

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִמֶּנּוּ לִילָה וְגו'" (דְּבָרִים כג, יא)

- שְׁנֵזֶפֶת לְהַנְצִיל מ'מִקְרַה-לִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם -

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוּלָּה,
וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵנִי בְּחֶסֶדְךָ
הַגְּדוּלִים, מ'מִקְרַה-לִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
שְׁלֵא יֵאָרַע לִי שׁוֹם מִקְרַה, לֹא בַיּוֹם וְלֹא
בַלַּיְלָה, רַק אֶזְכֶּה לִישָׁן בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה,
בְּטוֹב אֲלֵין אֶקְיֵץ בְּרַחֲמִים.

אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים
וְחֶסֶדִים גְּדוּלִים וְעֲצוּמִים תָּמִיד,
צוּפָה מְרַחוּק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתֵנוּ.

חֹם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, הַמּוֹן מַעֲיָךְ
וְרַחֲמֶיךָ יַעֲזֹרֵנוּ עָלֵינוּ, חַמַּל עָלֵינוּ
וְעַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפֵּינוּ, וְהַצֵּל אוֹתִי וְאֶת כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מ'מִקְרַה-לִילָה'.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת עַצְמְךָ הַפָּגֵם הַגְּדוֹל
וְהַנּוֹרָא הַנוֹגֵעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
לְמַעַל לְמַעַל, עַל-יְדֵי 'מִקְרַה-לִילָה'
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה חָרְבָה עִירֵנוּ, וְשָׁמַם
בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, וְנִטַּל כְּבוֹד מִבֵּית
חַיֵּינוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ, וְנִתְפָּזְרָנוּ
בֵּין הַגּוֹיִם, וְנִדְחָנוּ בְּאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.

חַמַּל עַל שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
חַמַּל עַל עַנְיֵי הַצֹּאן, "צֹאן נִדָּח
וְאֵין מְקַבֵּץ". מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב

וּמַטִּיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה אֲלֵינוּ בְּהַמּוֹן
רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ, וְאָמַר
לְצָרוֹתֵינוּ דִּי.

וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתִצְלֵנוּ מֵעַתָּה מ'מִקְרַה-לִילָה',
וְשָׁמַר צִאתֵנוּ וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת נִשְׁמָרִים
מִכָּל דְּבַר רָע, שְׁלֵא נִהְיֶה בַיּוֹם, וְלֹא
נְבוֹא לְיָדֵי טְמֵאָה בְּלִילָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
וְנִזְכֶּה שְׁתִּהְיֶה מִחֲשַׁבְתֵּנוּ קְדוּשָׁה וְטְהוּרָה
תָּמִיד.

❁ [זי] לקוטי-תפלות ח"ב ה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִמֶּנּוּ לִילָה וְגו'" (דְּבָרִים כג, יא)

שְׁנֵזֶפֶת לְהַנְצִיל מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם הַגּוֹיִם
הַמְּקַלְקָלִים אֶת הַמִּשְׁפָּט, וּמִבִּיאֵין חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאָת
'מִקְרַה-לִילָה' עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹת דֵּינָם; וְנִזְכֶּה לְהַשְׁמֵר וּלְהַנְצִיל
תָּמִיד מ'מִקְרַה-לִילָה', וְנִזְכֶּה לְתַקּוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת

וְתַעֲזָרֵנוּ בְּכָל עֵת, לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד
בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְּדוּלָּה, עַד
שְׁנֵזֶפֶת עַל-יְדֵי הַשְׂמֵחָה, לְהַנְצִיל מִטְּמֵאָת
קְרִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, הַבָּאָה עַל-יְדֵי עֲצָבוֹת
וּמְרָה-שְׁחוּרָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח,
הַצִּילֵנוּ נָא מִטְּמֵאָה הַרְעָה הַזֹּאת, שְׁמְרֵנוּ
נָא וְהַצֵּל נַפְשֵׁנוּ מ'מִקְרַה-לִילָה'.

זָכְנוּ לְקַדֵּשׁ אֶת מִחֲשַׁבְתֵּנוּ, וְתִמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַמַּחֲיִין עַל-יְדֵי
הַמְּגִינֵי אֶרֶץ, עַד שְׁנֵזֶפֶת לְשִׁבְרֵ תְּאוֹת-
נְאוּף לְגַמְרֵי.

וּתְזַכְּנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְחַזֵּק
אֶת כַּחַם הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
עַל-יְדֵי עֵז שִׂמְחָתְנוּ, וְתַמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרִנְסָה
טוֹבָה מִן-הַשָּׁמַיִם בְּהִרְחֵבָה גְּדוּלָּה.

וַיְהִי כֹל אֲכִילוֹתְנוּ וּשְׂתִיתֵינוּ מִבְּרָרִים
וּמְזַכְּכִים בְּלִי שׁוּם אַחִיזַת תְּעֹרֶבֶת
כַּח הַשָּׂדִים וְהַסְטָרָא-אַחְרָא כָּלֵל, וְלֹא
יְהִי לָהֶם שׁוּם כַּח לְחַמָּם אֶת הָאָדָם חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם בְּחַמִּימוֹת אֲשֶׁר הִתְאַוָּה הַזֹּאת,
וְתַצִּיל אוֹתְנוּ וְאֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד
מִ'מְקַרְהַ-לִּילָה'.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא
יְשׁוּעוֹת וְהַצְּלוֹת, מְלֵא חַמְלָה וְחֲנִינָה,
מְלֵא טוֹב, "טוֹב ה' לְכֹל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל
מַעֲשָׂיו".

שְׂתַתְּיָהּ בְּעִזְרֵי מַעֲתָהּ, וְתַשְׁמְרֵנִי שְׁלֹא
אֲחַטָּא עוֹד. הַצִּילֵנִי מַעֲתָהּ
מִ'מְקַרְהַ-לִּילָה', וְלֹא אֶהְרַהֵר בַּיּוֹם וְלֹא
אָבֵא לְיַדֵּי טְמֵאָה בַּלִּילָהּ, "גַּם מִזִּדִּים
חֶשֶׁךְ עִבְדָּךְ אֵל יִמְשְׁלוּ בִּי אִזְ אֵיתָם,
וְנִקִּיתִי מִפֶּשַׁע רַב".

זִכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.
וְתוֹצִיאֵנִי מִמְצָלוֹת יָם, וְתַצִּיל
נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלְלוֹת מְאֹד, מִפָּגַם 'מְקַרְהַ-
לִּילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה
לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם, לֹא בְּשׁוּגָג,
וְלֹא בְּמִזִּיד, לֹא בְּאַנְס, וְלֹא בְּרִצּוֹן.

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים,
וְתַצִּילֵנוּ וְתַשְׁמְרֵנוּ אוֹתְנוּ וְאֶת כָּל

עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם
כְּשָׂרִים וְהַגּוֹנִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ
אֶת כָּל מַה שֶּׁהֵם גּוֹרְמִים לָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-
הָרַבִּים, וְאִין מִי שֵׁיַעֲמֵד בְּעַדְנוּ, כִּי אִין
בָּנוּ כַח וּגְבוּרָה לְהַכְּנִיעֵם וּלְהַשְׁפִּילָם.

אֲנִי יְהוָה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, הַמְּלִיךְ
הַמְּשַׁפֵּט, זַכְּנוּ לְמִשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה,
וְהַצִּילֵנוּ מִדִּינִים וּרְבָנִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
הַמְּקַלְקְלִים אֶת הַמְּשַׁפֵּט, וּפּוֹגְמִים
בְּמִרְכָּבָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּ"כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט",
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה נוֹפְלִים אֱהָבוֹת נְפוּלִין מִשָּׁם,
וּמְכַנְיָסִים 'תְּאוֹת נְאוּף' בְּעוֹלָם, וּמְבִיאִין
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאָת 'מְקַרְהַ-לִּילָה' עַל-יְדֵי
עוֹנוֹת דִּינָם.

הַצִּילֵנוּ, שְׁמֵרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֵא יִזִּיק
לָנוּ כָּלֵל עוֹנוֹת מִשְׁפָּטָם.
וְתַצִּילֵנוּ מֵאֱהָבוֹת הַנְּפוּלִין. וְנִזְכָּה
לְהַעֲלוֹת וּלְבָרֵר אֶת כָּל הָאֱהָבוֹת,
לְהַעֲלוֹתָם וּלְהַחֲזִירָם אֶל שְׂרָשָׁם
שֶׁבְקִדְשָׁה בְּאַמֶּת.

וְתַעֲזְרֵנוּ וְתַזְכְּנוּ לְתַקֵּן אֶת הַמְּשַׁפֵּט
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָּה,
בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּשָׁלְמוֹת.

וְתַעֲזְרֵנוּ בְּכַחַךְ הַגְּדוּל, לְקַשֵּׁר אֶת
הַמְּרַכָּבָה הַקְּדוּשָׁה, עַד
שֶׁנִּזְכָּה לְתַקּוֹן הַמְּשַׁפֵּט, וְיִתְתְּקֵנוּ "כִּסְאוֹת
לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד".

וְנִזְכָּה לְתַקֵּן בְּשָׁלְמוֹת פָּגַם הָאֱהָבוֹת
הַנְּפוּלִין, וְלֹא יְהִי לָנוּ שׁוּם
תְּאוֹה רָעָה הַנִּמְשַׁכֶּת מֵהָאֱהָבוֹת הַנְּפוּלִין.

וּתְזַכְּנוּ לְאַהֲבָה דְקַדְשָׁהּ, לְקַבֵּל עָלֵינוּ
תָּמִיד עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם,
בְּאַהֲבָה רַבָּה וְעֵזָה, וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּה
גְדוֹלָה.

וּתְשַׂמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ תָּמִיד מִמְקָרָה-
לִילָה, וּתְזַכְּנוּ מֵהָרָה
לְתַקוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת כְּרָצוֹנָךְ
הַטּוֹב.

וּתַצִּילֵנִי מֵעֲתָה מִכָּל מִיַּי פָּגַם הַבְּרִית
שֶׁבְעוֹלָם, בְּמַחְשָׁבָה דְבוּר
וּמַעֲשֵׂה. וְתַהֲיֶה עִמִּי תָּמִיד, וְתַשְׁמְרֵנִי
וְתַצִּילֵנִי מִמְקָרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה,
מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

❁ [ט] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ח ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תזכרה')

"וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

שְׂנֵזֶבֶת שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח,
חוּץ לְמַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה

❁ [ח] תַּפְלָה שְׁלֵאֲחֵרֵי תַקוּן-הַכְּלָי ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רה, 'תקון למקרה-לילה';
ועל-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב צב, 'תקון למקרה-לילה')

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לַיְלָה וְגו'" (דברים כג, יא)

שְׂנֵזֶבֶת לְהַנְצִל מִפְּגַם הַבְּרִית וּמִמְקָרָה מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי אֲבֹתָם, אֱלֹהֵי
יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָל הַצַּדִּיקִים
וְהַחֲסִידִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאֱלֹהֵי כָל יִשְׂרָאֵל,
אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.

שְׁתַּרְחַם עָלַי, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ
אֵלֶיךָ, וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשַׁמֵּר,
וְתַכֶּף אֶת יְצָרִי לְהִשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִגְעַר
בְּהַיְצָר-הָרַע, וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי מֵעֲתָה וְעַד
עוֹלָם.

וּתְשַׂמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַפְּלִטֵנִי מֵעֲתָה,
מִכָּל מִיַּי הַרְהוּרִים רָעִים,
וּמִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת, וּמִפְּגַם הָרָאוֹת, וּמִפְּגַם
הַדְּבוּר.

וּתְמַחְרֵנוּ מִכָּל הַטְּמָאוֹת, וּבְכַרְט
מִפְּגַם-הַבְּרִית, בְּאִפְּן שְׁלֵא
אֲתַרְחַק וְלֹא אֲשַׁתַּלַּח חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, חוּץ
לְמַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר כָּל
הַטְּמָאִים וּבְכַרְט הַפּוֹגְמִים בְּבְרִית
מִשְׁתַּלְּחִים מִשָּׁם.

אֲנִי יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי
וְהַעֲלֵנִי מֵהָרָה מִטְּמֵאָה לְטָהָרָה.
וּזְכֵנִי שְׂאֵגָן בְּעַדִּי עַל-יְדֵי הַמַּחֲיִן וְהַשֶּׁכֶּל,
בְּפָנֶי כָּל הַרְהוּרִים וְתַאוֹת-נְאוּף, שִׁיְהִיו
הַמַּחֲיִן, שְׁלֵשָׁה מְחִיצוֹת פְּרוּסוֹת, בְּפָנֶי
הַרְהוּרִים וְתַאוֹה הַזֹּאת.

עַד שְׂאֲזֹכָה לְקַדְשֵׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת,
וְתַאֲסֵף אוֹתִי לְתוֹךְ מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל,
'מַחְנֵה הַקְּדוֹשָׁה'. וְנִזְכָּה לְקִים מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: "וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ".

❁ [וי] לקוטי-תפלות ח"א יא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')

"ארבעים יבנו לא יסיף" (דברים כה, ג)

- ענין 'ל"ט מלקות' -

שנזכה להנצל מה'ל"ט קללות, שהיא הטרחות ויגיעות אחרי הפרנסה, ונזכה לט"ל אורות, בחינת ל"ט מלאכת המשכן, ונהיה שמחים בחלקנו תמיד

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׁלֵא אָאֵבֵד אֶת עוֹלְמִי חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי טְרַדַּת הַפְּרִנְסָה.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִפָּגַם הַל"ט
מְלָאכֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא,
שֶׁהֵם ל"ט מְלָקִיּוֹת, שֶׁהֵם מְטַרִידִים אֶת
רוֹב הָעוֹלָם בִּיגִיעוֹת וְטְרַדוֹת הָעוֹלָם-
הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם רְצִים כָּל יְמֵיהֶם אַחַר
פְּרִנְסָתָם בִּיגִיעוֹת וְטְרַחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד,
וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֶצְבוֹן", "בְּזַעַת אַפָּם
יֹאכְלוּ לֶחֶם עַד שׁוֹבֵם אֶל הָאֲדָמָה".

וּמְאוּמָּה לֹא יִשְׂאוּ בַעֲמָלָם, כִּי טְרַדַּת
הַפְּרִנְסָה מְבַלְבֵּלַת אוֹתָם כָּל
יְמֵיהֶם, וּמוֹנְעַת אוֹתָם מִלְּזָכוֹר וּלְשׁוֹם אֶל
לִבָּם אֶת תְּכַלִּיתָם: 'מָה יַעֲשׂוּ לְיוֹם
פְּקֻדָּה'.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, רַחֵם
עָלַי, וְעַל כָּל חֲבֵרְתָנוּ, וְעַל כָּל
עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַצִּיל אוֹתָנוּ מִכָּל-זֶה,
וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ שְׁלֵא נִהְיָה טְרוּדִים כָּלֵל
בְּטְרַדַּת הַפְּרִנְסָה.

וְאִפְּלוּ בָּעֵת שְׂאֵנוּ מְכַרְחִים לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֵסֶק אוּ מִשְׁאֵל-וּמִתָּן
בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, תַּעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,

שִׁיחִיָּה הַכֹּל בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּאֵמֶת
וּבְאֵמוּנָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּלִי טְרַדָּא וּבְלִי
בְּלִבּוֹל הַדַּעַת כָּלֵל. וְנִדְעַע וְנִאֲמִין כִּי הַכֹּל
מֵאַתָּךְ, וְלֹא עַל-יְדֵינוּ כָּלֵל.

וְכָל עֵסֶקְנוּ וְעִשְׂתָּנוּ בְּמִשְׁאֵל-וּבְמִתָּן
וְעֵסֶקִי פְּרִנְסָה, יִהְיֶה הַכֹּל מְזַכֶּךָ
וּמְזַקֵּק, עַד שִׁיחִיו מְאִירִים כָּל הַל"ט
מְלָאכֹת, וְיוֹכְלִלוּ בְּט"ל אִוְרוֹת הַנְּמֻשְׁכִּים
מִשְׁמֶךָ הַגְּדוֹל. וְכָל הַל"ט מְלָאכֹת יִהְיוּ
בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּבַחֲיוֹת 'מְלָאכֶת
הַמִּשְׁכָּן'.

וְתַבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּרָכָה
וְהַצְּלָחָה בְּכָל עֵסֶקֵינוּ
וְעִשְׂתִּינּוּ. וְתִזְמִין פְּרִנְסָתָנוּ קוֹדֵם
שֶׁנִּצְטָרֵךְ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהַתֵּר
וְלֹא בְּאִסּוּר, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחֵבָה וְהַמְּלֵאָה.
"וְיִהְיֶה נוֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָהוּ".

וְעֲזָרְנוּ יְהוָה, שְׁנַהֲיָה שְׂמֵחִים בְּחֻלְקָנוּ
תָּמִיד, וְתַהֲיָה תוֹרַתָנוּ קִבְעַ
וּמְלָאכְתָּנוּ עֲרָאִי.

וְאִפְּלוּ בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה הַמְּעוּטָה
שֶׁנִּצְטָרֵךְ לַעֲסֹק בְּאֵיזָה עֵסֶק אוּ
מִשְׁאֵל-וּמִתָּן בְּשִׁבִיל הַכְּרַחֲיוֹת פְּרִנְסָתֵינוּ,
גַּם אִזּוֹ נִהְיָה דְּבוּקִים בָּךְ וּבְתוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא נִשְׁכַּח אוֹתָךְ אִפְּלוּ רְגַע
קְלָה.

יוֹנְקוֹתֵם תֵּאֲרַכְנָה פִּאֲרֵתֵם, "עוֹד יִנוּבּוֹן
בְּשֵׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ".

וַיִּתְרַבֶּה גְבוּל הַקְּדוּשָׁה עַל־יַדֵּי זֶרַע
יִשְׂרָאֵל, שִׁיתְרַבּוּ מְאֹד בְּעוֹלָם,
וַיְהִי נִשְׁאָר מְכַל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
דוֹרוֹת וְדוֹרֵי דוֹרוֹת, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וְתִפְקַד לְכָל חֲשׂוֹכֵי בָּנִים, בְּזֶרַע שֶׁל
קִימָא', לַעֲבוּדְתָךְ וּלְיִרְאָתָךְ.

וְכָל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
כָּבַר הָלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְלֹא הִשְׁאִירוּ
אֲחֵרֵיהֶם זֶרַע שֶׁל קִימָא', תִּרְחַם עֲלֵיהֶם
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִתְקַן אוֹתָם בַּחֲסִדֶיךָ
הַעֲצוּמִים.

וְתַעֲזֹר לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהֵם, שִׁיזְכוּ לְקִימָא מִצֹּת
'יְבוּם וַחֲלִיצָה' בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּי בְּאֵמֶת,
בְּקְדוּשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה.

וַיִּזְכְּבוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁלְמוֹת, הַתְּקוּן הַצָּרִיךְ
לְנִשְׁמַת הַמֵּת, בְּאִפְּן שֶׁתַּעֲלֶה
נִשְׁמַתוֹ לְ'אוֹר־הַפְּנִים', וַיֵּשׁוּב לְמָקוֹמוֹ
וְלִמְנוּחָתוֹ "לְהַתְּהַלֵּךְ לְפָנַי אֱלֹהִים בְּאוֹר
הַחַיִּים".

וּמֵעַתָּה תִּרְחַם עֲלֵינוּ וְעַל זֶרַעֲנוּ וְעַל
כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא
יִצְטָרֵךְ שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא לְיַדֵּי
'חֲלִיצָה', וְלֹא לְיַדֵּי 'יְבוּם'.

⊗ [יֵא] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א כֵּא ⊗

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

"יְבוּמָה יָבֵא עָלֶיהָ וּלְקַחְהָ לּוֹ לְאִשָּׁה וַיְבַמְהָ"

(דְּבָרִים כה, ה)

"וַחֲלִיצָה נַעֲלֹ מֵעַל רַגְלוֹ" (דְּבָרִים כה, ט)

- מִצְוֹת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה' -

שְׁנֵי צִדָּה שֶׁלֹּא נִצְטָרֵךְ לְבֹא חֲלִילָה לְיַדֵּי יְבוּם וַחֲלִיצָה,
וְנִזְכָּה בְּלִנּוּ לְזֶרַע שֶׁל קִימָא; וְכָל אוֹתָן שִׁיִּצְרִיכִין
לְקִימָא מִצֹּת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה', שִׁיזְכוּ לְקִימָאם בְּשִׁלְמוֹת

מְלֵא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח
מִמֶּךָ נְדַח, יִהְיוּ רַחֲמֶיךָ עֲלֵינוּ
וְקוֹמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת
זֶרַעֲנוּ, וְאֵת כָּל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא
לְיַדֵּי 'חֲלִיצָה', וְלֹא לְיַדֵּי 'יְבוּם'. וַיִּקְיֵם
בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפֵתוֹב: "וַיִּרְאֶה בָּנִים לְבִנְיָךְ
שָׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל".

כִּי אַתָּה לְבַד יִדְעָתָ, עֲצֵם הַרְחַמְנוֹת
שִׁישׁ עַל נִשְׁמַת הַנִּפְטָר בְּלֹא זֶרַע
שֶׁל קִימָא חֲלִילָה, אֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה אֲזַלַּת
עֲרֻטְלָאָה, וְאִין לָהּ יִכְלַת לַעֲלוֹת אֶל
מְקוֹמָה הָרְאוּשׁוֹן, וְאִינָה יִכוּלָה לְשׁוּב
לְבֵית אָבִיהָ, וְהִיא הוֹלְכַת נַעֲוֹנָד
וּמְטַרְפַּת, וְאִין לָהּ "מְנוּחַ לְכַף רַגְלָה".

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבַחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים,
וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת זֶרַעֲנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִלָּךְ אֶחָד מֵהֶם מִן הָעוֹלָם
בְּלֹא זֶרַע שֶׁל קִימָא'.

רַךְ כָּלֵם יִשְׁאִירוּ אֲחֵרֵיהֶם בָּנִים וּבָנוֹת
חַיִּים וְקִימָאם, עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
וּמִצְוֹת, וְכָלֵם יַעֲשׂוּ פְרוֹת הַרְבֵּה, יִלְכוּ

❁ [יב] לקוטי-תפלות ח"ב יד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יט, 'עמלק אבן נגף')

"זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'. אשר קרך בדרך, ויזנב בך" כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (דברים כה, יז-יח)

שנזכה להנצל מדרכי המחקרים וחקמות-חיצוניות, ומאבני-נגף שלהם, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק' שהוא ה'אבן-נגף' שבכל החכמות

ורחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית-ישראל, ותשמר ותציל אותנו מכל מיני חקירות וחקמות-חיצוניות.

ולא נשים עין, ולא נביט, ולא נסתפל כלל, בשום ספר המיסד על-פי דרכי המחקרים. אפלו בספרים שחברו קצת מבני-ישראל על-פי ההקדמות והסברות של חכמות-החיצוניות שנמשכין ובאין מהעכו"ם, אשר לא נכנסו בדת ישראל הקדוש, כי "לא באלה חלק יעקב".

שמר רגלנו מלנגף חסו-שלום באבני נגף שלהם, המנחים בכל חכמותיהם הפולגים בשבע חכמות, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק, שהוא ה'אבן נגף' שבכל החכמות, אשר על-ידו נכשלים ונופלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסית גמור רחמנא-לצלן, רחמנא לישזכן מהם ומהמונם.

הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזכנו, בזכות משה רבנו, ובזכות כל הצדיקים-אמתים

שלחמו מלחמת עמלק, שנזכה לקבל כח מהם, להנצל גם עתה מקלפת עמלק, שהוא פילוסופיא וחקמות-חיצוניות.

ותעורר לב צדיקי-אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שוכני-עפר, שילחמו גם עתה בעדנו, ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו, את קלפת עמלק וחילותיו, לבל יהיה להם שום כח להכניס חסו-שלום, דרכיהם ודעותיהם הרעות והמרות, בלב עמך בית-ישראל.

גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית ישראל, מהצר המר והצורר הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא "איש צר ואויב, המן עמלק הרע הזה", ימח-שמו ונמח-זכרו.

שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות-חיצוניות, ואפיקורסית, וחקירות, פנגד השם-יתברך, שרוצה להתגבר עתה חסו-שלום בעקבות-משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסית חסו-שלום, על-ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחקמותיהם ולשונותיהם.

רבנו של עולם, אתה לבד ידעת את עצם הצרה הזאת, אתה לבד ידעת כי אין מי שיעמד בעדינו. על-פן יהמו מעיף ורחמיה עלינו, ועל כל עמך בית ישראל, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה.

חום וחנו ורחם עלינו והושיענו, כי אליך עינינו. וזכנו ברחמיה הרבים, לאמונה שלמה באמת, בתמימות

ובפשיטות, בלי שום חקירות וחקמות-
זרות כלל. רק נזכה לעבד אותך באמת,
לקיים מצותיך, ולעסק בתורתך, בעובדא
ובמלולא, בתמימות ובפשיטות, כל ימינו
לעולם.

מלא רחמים, "אמרי האזינה יהוה
בינה הגיגי. הקשיבה לקול שועי

מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל".
הושיעה, אדוני המלך, אנא יהוה
הושיעה נא. אנא יהוה הצליחה נא. אנא
יהוה עננו ביום קראנו". יהיו לרצון
אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי
וגואלי.

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן
בֵּין עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מַעֲלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים!
וְאֵל יִמְנְעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ! וְאֵל יַעֲכִבֵנוּ שׁוּם עֹבֵב!
וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרָדָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תְּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:
לִילְךָ וְלִבֵּא וְלְהַתְּאִסֵּף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים
אֲצֶל הַצַּדִּיקִים-הָאַמְתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לקוטי-תפלות ח"ב כט)